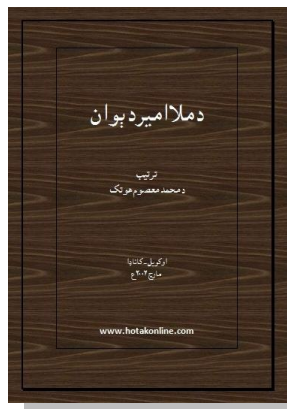

دملا امیرد پوان

ترتیب
دمحمد معصوم هوتک

اوکویل-کاناډا

مارچ ۲۰۰۲ع

Ketabton.com

www.hotakonline.com

دملا امير او دېوان يې

دملا امير د دېوان دغه نسخه ، چي ماد چاپ له پاره تياره كړه ، ماته د ۱۳۲۵ ش كال په سر كي په كندهار كي لاس ته راغله او تركتولو وروسته يې راته څرگنده سوه چي دانسخه دارواښاد حاجي دوست محمد پرېڅ له كتب خانې راوتلې وه^۱. حاجي صاحب مرحوم پخپل قلم ځای ځای د شاعر نوم دنوموړي خطي نسخې پرڅنډو كښلې و^۲.

دملا امير دېوان د حجم له مخي وړوکی دېوان دئ او (۸۰) غزلي او نظمونه لري خود الفبي دټولوپټيو غزلي پكښې سته. دپای پانيي يې د (ياء) ردیف ته رسېدلي دي خوځوپانيي يې كندهودي. مادانسخه تر موندلوڅو مياشتي وروسته د زېري په جريده (د ۱۳۲۵ ش كال ۹ - ۱۰ گڼه) كي معرفي كړه او دهغي ليكني لنډيز دلته مكرر رانقلوم:

^۱ حاجي دوست محمد پرېڅ د سراج الملت والدين امير حبيب الله خان د پاچهۍ په دوهم كال (۱۲۸۲ ش) په كندهار كي زېږېدلی او د ظاهرشاه د پاچهۍ په شپږ دېرشم كال (۱۳۴۸ ش) په كندهار كي وفات او پخپله پلرنۍ هديره كي ښځ دئ. پلاريي قيام الدين خان اونيکه يې محمد يوسف اخوندزاده نومېدی. د حاجي دوست محمد پرېڅ پېشه سوداگري وه او د څور لسمي هجري شمسي پېړۍ په دېرشمو كلونو كي يې د كندهار د شاه بازار په ختيځه راسه كي د پوښلي چارو شمال ته د خارجي بوټونو پلورنځی درلود. حاجي صاحب په پښتو ژبه د نثر په برخه كي قلم چلاوه او يوه غني كتابخانه يې درلوده چي د پښتو وپارسي و عربي ژبو خطي نوادريې پكښې خوندي كړي وو. دده كتابتون په كندهار كي دارواښاد محمد حليم سليمي (۱۳۸۴ ش مړ) تركتابتون وروسته د خطي نسخود كيفيت او كميت له دركه مشهوره كتابخانه وه. د بايزيدروښان نوې موندل سوې رساله ، چي د علم درسا لي په نامه په ۱۳۲۴ ش كال دارواښاد سرمحقق دوست شينواري په سريزه او سمون په كابل كي خپره سوه ، د حاجي دوست محمد پرېڅ له كتابتون څخه راوتلي وه. د حاجي دوست محمد پرېڅ زوی نور احمد پرېڅ هم د پښتو ژبي ليكوال او د طلوع افغان اخبار پر كاره قلمي همكارو. نور احمد پرېڅ په ځواني كي مړ سو (دی بايدله ارواښاد پوهاند ډاکټور نور احمد پرېڅ سره مغالطه نه سي).

^۲ زه (هوتک) دنوموړي ليک دده د کتابتون دنورونسخود کتلوله خاطر په پېژنم اوزما په کتابتون كي د حاجي دوست محمد پرېڅ په قلم داخوند دروېزه دمخزن الاسلام ځيني برخي سته چي د خپل کتابتون د يوې نسخي اود ارواښاد سليمي د کتابتون دکومي نسخي تر مقابله کولو وروسته يې ياد اښت کړي دي. د حاجي صاحب مرحوم ليک په نسبتاً ښکلو خطونو كي راټلای سي.

د ملا امیر دیوان

ملا امیر د خور لسمي هجري قمري پېړۍ په سرکي په کندهارکي يوله هغو شاعرانو څخه و ، چي مردف دېوان يې درلود او شعرونه يې دخلکو خولته لوېدلي وو . هسي خوپه پښتنو شاعرانو کي مېرېد (امير) او (امير محمد) په نامه خوتنه پېژنو ، خوپياوړي محقق پوهاند عبد الشکور رشاد د پښتانه شعراء په درېم ټوک (۸۲۷ مخ) کي د امير په نامه يو شاعر معرفي کړی دی ، چي زموږ تريح لاندې ملا امير سره يې ځيني گډ وجوهات سته . دی ليکي : " امير په خټه پوپلزی و ، د کندهار د تلوکان³ په کلي اوسېده دده د پښتو مردف دېوان شته او د پارسو او عربي دېوانونو د لرلو په باب يې هم خبري کيږي دده ژوند د ۱۲۹۱ هـ ق کال⁴ په حدودو کي ټاکلای شو او عمر يې تر ۹۵ کالو پوري رسېدلی دی . له دېوانه څخه يې معلومېږي ، چي د ژوند وروستي کلونه يې په گرش (هيلمند) کښي تير کړي دي . "

ددغي ليکني په استناد د ((فرهنگ زبان و ادبيات پښتو)) محترم مولف هم دده يادونه کړې ده . په پښتانه شعراء کي د امير د کلام د (ی) ردیف څلور پښتو بيتونه خوندي دي . زه په غوڅه توگه حکم نه سم کولای ، چي (امير) او (ملا امير) به يوسړی وي . د (امير) په باب خو لوی محقق پوهاند رشاد ليکي ، چي ظريفه او شوخه طبعه يې درلوده . د ملا امير په دېوان کي ماد ظرافت او شوخی صريحه نمونه ونه موندله . خو د عصر او وخت نژدېوالي اود اوږده عمر تېرول او د ملا امير په

³ تلوکان د کندهار د پنجوايي ولسوالۍ مربوط کلی دی ، چي د کندهار ښار لويديځ لور ته پروت دی .
 شاوخوا يې دانگورو باغونه دي . د پښتو او فارسي ژبي شاعر او د تاليفاتو څښتن ساگزۍ ملا حسن اخوند (۱۳۴۵ - ۱۳۷۷ هـ ق) د همدغه تلوکان دی . فارسي دېوان يې چاپ سوی دی . زما (هوتک) سره يې يوه ښکلې قلمي نسخه سته ، چي د هرات د نائب الحکومه سعد الدين خان د زوی عبدالعلي خان (خان آغا ؟) په پرمانيست د ((محمد رحيم الکوزي قندهاری الاصل ساکن هرات)) په قلم ليکل سوی دی .
⁴ دغه کال په پښتانه شعراء کي ۱۳۹۱ هـ ق راغلی دی ، چي چاپي غلطی ده . دغه غلطی زما په پورتني مقاله کي ، چي په (زيري) جريده کي خپره سوې ده ، بياتکرار سوې ده . د مقالې تر چاپ وروسته ما افاضل استاد په دې باب خبري هم وکړې او ما وعده ورکړه ، چي دغه غلطی به يو وخت سموم . دادئ اوس اووه ويشتمه د مارچ ۲۰۰۶ ع) مي خپله ژمنه پوره کړه .

دملا اميرديوان

دېوان کي د (نهرسراج ويالې) يادونه⁵ (۱) بيا هغه وجوهات دي، چي ددوی ترمنځ شريک دي. د اوسنيو ماخذونو، روايتو او دېوان څخه دا فيصله گرانه ده، چي ((امير)) او ((ملا امير)) به يوشاعروي. په هر صورت زه اوس د ((ملا امير)) په نامه دموجوده دېوان له مخي تاسي ته درېپېژنم او دېوان يې درته معرفي کوم. نوره څېړنه به راتلونکي ته پرېږدو. گوندي داسي مواد لاس ته راسي، چي ددې موضوع له سپينېدو سره مرسته وکړي.

زما د کتابتون په خطي نسخو کي دملا اميرديوان سته، چي نوم يې ((مخبر العشق جديدي)) پرايښی دی. ديوان مردف اودپای له خوانيمگړی دی. دوروستی پاني رکاب يې (خما مقصود) ليکلی دی، چي دا کلمات دراتلونکي مخ دلومړي بيت شروع ده. نسخه پر عادي کاغذ په توره سپاهي ليکل سوي ده او دې پر بې سليقي او بېسواده کاتب کار معلومېږي. څرنگه، چي دېوان نيمگړی دی، دکاتب نوم اود ليکلو کال يې نسته. د دېوان پر څنډو څوځايه ۱۳۲۷ او يوځای ۱۳۲۸ کښل سوي دي. نه پوهېږم، چي دابه دليکلو کال يا کلونه وي که يا؟ د دېوان ټولي غزلي اتياوو ته رسيږي او د (ی) رديف هغه څلوربيته، چي د پښتانه شعراء په دريم ټوک (۸۲۷ مخ) کي خوندي دي، د لته نسته. که (امير) او (ملا امير) يوشاعروي، نوښايي دغه بيتونه به په هغو پانوکي وي، چي ضايع سوي دي. د دېوان پيل داسي دی:

له بسم الله وروسته. هذا کتاب مخبر العشق جديدي.

نن مشغول سه په الحمد و په ثنا په دهان کښي دي چلېږي ژبه ستا

⁵ دنهرسراج دويالې يادونه زه پردې خبره دليل بولم، چي ملا امير په هيلمند کي هم استوگنه کړې ده او احتمالا په ((گرش)) کي.

د ملا امیر دیوان

هر بنده لــــره لازم ثنا گويي ده په قرآن کښي بيان کړي پاک مولا

++++

له دېوان څخه يې مادده د ژوند په باب زيات مشخص ټکي ونه موندل .
دامير حبيب الله (۱۳۱۹ - ۱۳۳۷ هـ ق) يادونه يې خوځايه کړې ده:

د سراج المله والدين بنـــــــه د بده ده
ملا امير دده دوعاگوۍ^۶ نه دفرنگ يم

او يا:

د پردي عـــــــمرد امير حبيب الله وي
تر سايه لاندي ناست امتيان ستا محمده
تل مشغول د قندهار پـــــــه آبادي ده
اوس مشغول په نهر سراج نهرا علی محمده
نهر سراج به خدای معمور که وخت نژدې دی
ملا امير فقير دوعاگوۍ ده هر صبا محمده

د نهر سراج واله (ويا له) په ۱۳۲۵ هـ ق کال دهيلمند له رود څخه افتتاح
سوه^۷

د دېوان د (ب) ردیف ديوي غزلي مقطع داسي ده:

ديارلس صدۍ هــــم شپږو يشت کاله
ووتېر شوي ملا امير بيان کوي له هره باب

^۶ ((دوعاگوۍ)) بايد دوي څپې ولوستل سي.

^۷ حبيبي - عبدالحی پوهاند - د افغانستان تاريخي پېښليک - ۲۲۲ مخ

دملا امیر دیوان

دیارلس سوه شپړویشته ه ق کال دامیر حبیب الله دپاچهۍ اووم کال
دئ. له دې ټولو خبروڅخه څرگندېږي، چي دامیر حبیب الله دپاچهۍ
دوران دملا امیر د شاعرۍ د اوج زمانه ده. په دغه وخت کي دی سپین
ږیری دئ ځکه وایي:

ملا امیر په سپینه ږیره تل ژړا کړي
راشه زما پر غریبۍ وکړه پوښتنه

++++

اشعار یې دده پر علم او پوهي باندي شاهدي ورکوي. دتصوف خوا یې
درنه ده. اخلاقي شعرونه هم لري. له اشعارو څخه یې معلومیږي، چي
ملا امیر په سلوک کي دنقشبندیه طریقي پیرو دئ. دسلوک اوسیر
پړاوونه داسي بیانوي:

دوحدت له باغه درخته رابنکاره شوه
نه یې مثل پــــه زمین لکه نشتر و

.....

دتوحید ترسوزن ووزه که یکتا یې
که دوتا یې ځان یکتا کړه یک بشر

.....

محبت دخدای نــــهال پر خپل زړگي کړه
او بـــــــوه یې په چشمه د شریعت
اســــم ذات د زړه صیقل د سالکانو
تصفیه د زړه راځي پـــــــه طریقت
بیابه کشف و کرامات درته حاصل شي
پوشیده لــــره دا حال د حقیقت
معرفت مي شناخت دخدای پر خپل طاقت ده

دملا اميرديوان

((ملا امير)) تعريف ڪوي دم معرفت

په دېوان کي يې يوه تقريبا بشپړه فارسي غزله او خوشير وشکر بيتونه سته. فارسي شعريي دتيتي سويي شعردئ او خوندورنه دئ.*

+++++

+

دادهغي ليکني لنډيزو ، چي ماشل کاله وړاندي دکابل په زېري جريده کي خپره کړې وه⁸ . تردې وروسته مي ددېوان قلمي نسخه د چاپ له پاره تياره کړه. اودتيارسوي متن يوه برخه مي (د ق ترديفه) پخپل خط په يوه جلا کتاب کي پاکنويسه کړه اونورکارله گران هيواد څخه دراوتلوله اسيته نيمگورپاته سو. دامتني اوخطي اصل يې له هيواده راته زمامورکراچي ته راوړساوه اومايپاله خانه سره کاناداته راوړ(۱۹۹۲ع). سړکال مي دکاغذوله منځه دامتني راوايست له سره مي وکوت اوکمپيوټري چاري مي يې بشپړي کړې اودخپلو هغو ليکنو په تاخچه کي به يې کنبېږدم، چي زماناچاپ اثار دچاپ په انتظار پکنبې پراته دي.

دنوي کتني په ترڅ مي لازمه وبلل داخوتيکي نورهم پرخپله پخوانۍ ليکنه باندي ورزيات کړم:

ملا اميردمتوسطي درجې ملا ، دتيتي سويي شاعر، دلورجوش و خروش مخلص سالک دئ اوپه سلوک کي دنقشبنديه طريقي لاروی دئ. دېوان يې له يوڅوغلورپرتو نورټول دسيراوسلوک مسئلوتو وقف کړئ دئ اودتصوف غامض اوپېچلي موضوعات يې په ډېرساده

⁸ دنوموړي مقالې بشپړمتن زما دناچاپه اثر "کچکول" په لومړي ټوک ۲۲ مخ کي خوندي دئ.

دملا اميرديوان

شعري بيان کړي دي. دده شعرله لويه سره هم فوق العاده ساده اوله هنري مزيتته خالي دئ اوفني کمزوري، قافيوي نيمگړتياوي اودوزن ناهماهنګۍ يې دلوستونکي مخي ته ډېري راځي، خودتصوفي اړخ زياتوب يې دشعري قابليت د نه وړتيا له امله دشعر خوند ورنګ نور هم ورپيکه کړئ دئ. ده ته خپل شعرکله کله دومره لوړ ښکاره سوي دئ چي وايي "پخته کار سالک" به يې په بيان پوهېږي (د "ن" ردیف) خو حقيقت دادئ چي دده په شعري مفاهيم بيخي په ساده پيرايه کي بيان سوي دي. شاعرتۀ دسيروسلوک او طريقت پرورشوباندي ځان "بالغ" ښکاري اود "دستار" ترلومۀ لري (د "ع" ردیف) خو ځای ځای بيا پخپله ورته ځان "نا قابل" ايسي (د "ف" ردیف). شاعر دسلوک دلاري خطرات هم له پامه نه دي اچولي اود آيات وحديث په استشهاد وايي چي په طريقت تربل هر مسلک د "ملحدۍ" خطرۀ ډېره ده (د "ه" ردیف). دې دخطر ځای هم دخپلي تجربې اوپوهي له مخي نويو سالکانوته وربښي (د "ن" ردیف).

شاعر غواړي دځينو کلماتو په راوړلوسره خپله تواضع اوانکسار تمثيل کړي اود ځان له پاره د (کمينه، دون همتۀ....) کلمات کاروي خو ددغو کلماتو مروجي معناوي د عجزو انکسار ښکارندويي نه کوي، بلکي استعمال يې دلاسه لاد شخصيت ددرناوۍ پله سپکوي.

دملا امير په دېوان کي ديولټاريخي پېښويادونه سوې ده چي مايې دلومړي وار معرفۍ په ليکنه کي مثالونه راوړي دي اوتاسي يې يوه برخه وړاندي ولوستل (دسراج الملت والدين امير حبيب الله خان، دکندهار دنايب الحکومۀ يادونه اودنهرسراج دويالې دکيندلوکار). ددې پر څنګ دې وطن ته دروسانودراتګ خبردارۍ اودهغوپه مقابل

دملا اميرديوان

کي دغزا او جهاد هڅونه کوي (د * و * ردیف) چي مادهمدي متن په
(۶۱) مخ (۱) حاشیه کي تبصره پرکړې ده.

دملا امير شعري ژبه په عمومياتو کي دلويديځي لهجې ځانگړتياوي
لري او په خصوصياتو کي بيا د هيلمند او روزگان د شاوخوا پښتنو ژبه
تمثيلوي. دی ځای ځای د شعري اړتيا له اسبته د کلماتو وروستي
حرکتونه غورځوي او نعمتونه د نعمتون په شکل کارې.

داوه هغه ټکي چي يادونه به يې دملا امير د شعريه پوهېدلو کي مرسته
وکړي.

محمد معصوم هوتک

اوکويل - کاناډا

۲۷ مارچ ۲۰۰۲ع

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

نن مشغول شه په ————— الحمد وپه ثنا
 په ده ————— ان کښي دي چلېږي ژبه ستا
 ه ————— ربنده لاس ته راغويي ده
 په ق ————— ران کښي بيان کړي پاک مولا
 صد درود و د صد ————— سلامه دي انعام وي
 له ما خ ————— واره امتي پر خپل پېشوا
 هم پر آل هم ————— پر اصحابو دده باندې
 هم پ ————— رواړه گذشته و و انبيا
 که ظاهر ————— رباطن الف شوې مردانه يې
 په لباس د (ج) په پت شي س ————— رتپا⁹
 که د (ز) نسبت دي و ک ————— و خپل نفس ته
 پردغه ————— تقصير همېش ک ————— وه ژړا
 ښه محکمه پيال ————— نوش د قناعت کړه
 بې صبري ده بدبختي ل ————— وويه بلا
 شفقت د فقير و ع ————— ظ و نصيحت دی
 زياتي نه ل ————— ري قدرت د ضرب پر چا
 را ش ————— و نيسه محکم دربار محکمه¹⁰
 خان ورگ ————— کړه په مجلس دا وليا
 هر گناه ل ————— ره زنگونه پر زرگي دي
 آينه د زړه ل ————— ه زنگه کړه صفا
 که صادق يې ————— کي بڼي يک جهتي کړه
 د توحيد پر لار ت ————— لای نه شي دو بين بيا

⁹ سرتپا = سرتپا¹⁰ دانيم بيتي کت مټ وليکل سو

دملا اميرديوان

گمراهان دزمانې تر حساب تېر دي
(ملا اميره) کناره شه له هـر چا

که ساقی راکه جامونه دکـوثریا
په کارنه لـرم دنیاو سیم و زریا
هست می ستا په هست موقوف ده فضل و کړې
پر خپل هست باندي دهست و کـړه نظریا
په نظر دکامـلانومی منظور کړې
معتکف دي ددربار یـم هم ددربیا
ممکنات چي رب پیدا کـړه په قدرت خپل
دا هـمه دي نښاني دپیغمبریا
هیڅ دحسن سیال (بې) نشته په دنیا کښي
سیالي نه که ستا لـه رنگه شمس قمریا
چي پیدا یې ستا لـه رویه کل اشیا کړه
پاک الله پرتا عاشق ، تې¹¹ کړې اظهریا
ودیدن ته دي محتاج شـاه وگداي دي
که روزي می ستا دیدن شي پـه محشریا
زه چي مست وړندان هـ دزمانې یم
ډېر مستان رندان هـ دي ستا ددربیا
عشق دي هسي سرگردان کړم په عالم کښي
نه پوهېږم پـه خپل نفع و ضرریا
بې صبري می شوه غالبه ستا پـه عشق کښي
قناعت پیاله که را کـړې پقدریا
دهجران په اور می مـه سیخه صنمه
(ملا امیر) که مـ فرح کړې په نظریا

¹¹ تې = ته یې

دملا اميرديوان

صدقـه شه صدقـه شه دل و جان زما
تـرديدن و تـرديدن دخيل جانان زما
يـوديدن و عاشقـانـولـره بس ده
همبـشه دوى ثنا خـوان دي دـخوبان زما
منتـظـر و رتـه و لاږ دي بې اختياره
كـه مـعـمـور شي په ديدن دگل ريحان زما
نـه لـه سـترگـو غـائبـي نه په سترگو برابرده
لار د عقل نشته چي څرگنده شي سبحان زما¹²
هـيـخ تـعـلـيـم و عاشقـانـو و تـه نه شي
دواړه كـو نه دي پرې ايښي پر جانان زما
شـابـس شـابـس د عـاشق پـر هـمـت باندي
چي يـك بـيـن شـو يـك جـهـتـه پـر مـيـدان زما
(ملا امير) غريب دويښ دئ تې¹³ يكيښ كړه
ر ب كـرـيـم دـه هـم رـحـيـم دـه هـم رـحـمـان زما

چي طالب شـوم د مـطـلـوب
په كال سلب شـوم مـسـلـوب
هـسـي رنـغ را بـانـدي را غـي
په مـثـال لـكـه اـيـوب
د عـشـق د ارنـگ سـخـتـه زورده
بې بصر كئ¹⁴ عـشـق يـعـقـوب
كـه مـعـشـوق هـر خـو جـفـا كـړي

¹² ددې بيت څپې د غزلي دنورو بيتودڅپو پر پرته زياتي دي.

¹³ تې = ته بې

¹⁴ كئ = كړئ

دملا اميرديوان

وعاشق ته وي مرغوب
عاشقان چي هميشه ژاري
بهماران دي په مقبولوب
له دي رنځه به روغ نه شي
ببي ديداره د محبوب
د عشق هسي غالب كار ده
خوار عاشق كاندي مغلوب
پخته كار عاشق هغه ده
چي خپل عشق كاندي محبوب
كه مخلوق تي عشق ظاهر شي
بڼه يې نه بولي كټب
ربه عشق مي پوښيده كړي
هم پر شرق هم پر غروب
له نقصانه عشق نگاه كړه
نفس حاضره پر شمال هم پر جنوب¹⁵
ملا امير غريب بيان كوي له عشقه
په مثال لكه مرغه اخلي حېوب¹⁶

له كامله پيال له نوش كه په شتاب
پرهېزي شه له گنا كه اجتناب
خپل باطن كړه پاكيزه له هره حېثه
خان لايق كړه چي منظور شي دا حباب
بعضي خلگ په ظاهر ډېر آراسته وي
په باطن كي خباثت وي بي حساب

¹⁵ دانيم بيتي څلور څپي زيات دي

¹⁶ حېوب = داني . جمع يې حېوبات دي

دملا اميرديوان

بعضي خلگ په باطن سم آراسته وي
 په شريعت¹⁷ وي هم ملامت هم په کتاب
 دغه دواړه نقصاني په آخرت وي
 چي حاضر شي په ميدان د سوال جواب
 بختور ده چي ظاهر باطن (بي) دواړه¹⁸
 برابر د شريعت شوه د وهاب
 راشه ټينگ پر شريعت شه که دانا بي
 په شريعت به مفتوح شي د جنت باب
 که خراغ د شريعت خدای په لاس درکي
 وښه نور ته بي عاجز ماه و آفتاب
 هغه څوک چي ردوي حکم د شرع
 خلاص به نه شي د دوزخ د سخت عذاب
 پټ پنهان له خپله خدایه مشغولا کړه
 د صديق د سيني بوی تئ¹⁹ د کباب
 کاملان مي غوصان د عشق د بحر دي
 ځان جهان وځني هېر غرق په درياب
 پيروي د کامل وکړه که صادق يې
 زموږ په لاس ده د قرآن محکم تناب
 ديارلس صدي شپږو بشت کاله وو تېر شوي
 ملا امير بيان کوي له هره باب

که وصال د جانان غـواړې په قيامت
 په اخلاص وپـه تصديق وکړه طاعت

¹⁷ شريعت دلته د عوامو په شان دوه څپه بيز بايد ولوستل سي.

¹⁸ اصل: هغه بختور ده چي ظاهر باطن دواړه

¹⁹ تئ = تلئ

دملا امیردیوان

په مجلس د دلبران سوبه ورگډه شي
 که دې ترک کړد د نړيا زېږ و زېږت
 بې بڼه قاده داد نړيا هيڅ باور نشته
 په مثال لکه تېز باد ځي په سرعت
 په دنيا پسي هلاک په زمانه ده
 ابليس کاندې حرص غالب تر قناعت
 دانايان مي دي مشغول ديار په مينه
 پروانه که د دنيا په زيان کثرت
 اولياء خداي نازولي په دوه کونه
 ښه ديدار په ورعطا کړي هم جنت
 توکل مو پر خپل خداي زموږ مومنانو
 بې لږه خدايه تکیه نشته دراحت
 ښه تقوا و همت خوی د مسلمان ده
 د شيطان تابعدار ډک په خباثت
 امان را کړي د ابليس د بده خوښه
 دده خوښی ده گمراهي بل فضیحت
 مقصود ټينگ کړه سوا پرېږده²⁰
 رضا جوۍ شه د ښه خداي هم د حضرت
 محبت د خداي نه هال پر خپل زړگي کړه
 اوبو په بې په چشمه د شريعت
 اسم ذات د زړه صيقل د سالكانو
 تصفيه د زړه راځي په طريقت
 بيا به کشف و کرامات درته حاصل شي

²⁰ د انیم بیټی څلور څپي کم دي.

سوا = ماسوا. او ماسوا د خداي تعالي له ذات پرته نور موجودات او مخلوقاتو ته وايي (غياث)

د ملا امیر دیوان

پوشیده لــره دا حــال د حقیقت
تــر عرش پــورته دي او یازره حجاب
داخل کېږي عا ر فــان بلند همت
معرفت مي شناخت د خدای پر خپل طاقت ده
(ملا امیر) تعریف کــوي د معرفت

خوار عاشقه معشوق گوره که لري استقامت
نن دي وار دئ که پوهېږي د قرآن په تلاوت
عوام خلق دي مجلس د علما و فقرا کړي²¹
له تاثیرې²² پيدا کېږي تــوانگري و قناعت
که راه روېې ســم پر لار د شريعت شه
رهروي بې شريعته دئ سالک له²³ قباحت
ملحدان په زمانه کي هسي ډېر دي
هيڅ خبر په شرع نه وي نه په ترک د جماعت
موحدان مي مستقيم همېش پر جماعت وي
له ښه خدایه وي تر سان هم له عذاب د قيامت
په لباس د حلیم پتې شه سر تر پایه
د حلیم لباس دئ هر مومن له مرتبه د شرافت
حلیم خوی د انبيأ و اوليأ دئ که خبر يې
قهر غضب خوی د شیطان دئ نه دئ خوی د ولایت
غافلان د یاره ذکره، نقصاني په دواړو کونو
عاشقان صفت گویان د دلبرانو په دنیا هم آخرت
که تر عرش و کړسي لویه دي سینه شوه

²¹ اصل: عوام خلق دي مجلس د علما و فقرا کړي په هر دم.

او تر لاندې بیا ورته کښلې دي: د عالم مجلس کوه که ته د انايې

²² له تاثیرې = له تاثیرې بې

²³ سالک له = سالک لره

دملا اميرديوان

سوا الله به هسي غرق سي لکه فرعون هم جاهت²⁴
ملا اميره) پر عمل هيڅ تکیه مه کړه فضل غواړه
دغه لوی فضل عظیم دی چې يې درکړ هدايت

د خوبانو سردار تئ²⁵ پاس پر اسمان خوت
تبر تر عرش و تر کرسی پر څښتن گران خوت
چي مشغوله پسه صلوت طيبات شو
هرگفتن يې درمرجان تر بنه دهان خوت
د امت غم يې زرغون پر پاک زرگي و
هېر يې نه و چي دربار ته د سبحان خوت
پر دربار د حق تعالی يې قدر وېر دی
ورېځېلئ يې امت ناز يې چلان خوت
گفتگوی د گوی مگوی يې سره و کړ
گوی بيان د شريعت دين يې روښان خوت
د مگوی خبري پتي له هر چا دي
پاک حبيب رب منع کړئ وېر يې زيان خوت
طی شوه نه فلک اتلس کاله يوه شپه وه
بې مثالې بنه مجلس د دوی تر ميان خوت
پنځه فرض لــــمونځونه شب و روز شول
که چا ترک کړه آخرت لري²⁶ تاوان خوت
پنځه فرض²⁷ چي ادا پسه جماعت شي
خدای رسول به شي راضي دی په ښکېل خوت
مومنانو امر ونهی ټول پر ځای کړی

²⁴ جاهت:

²⁵ تئ = تلئ (دکندهار کړدود)

²⁶ لرې = لره يې ، ته يې

²⁷ فرض کلمه دلته دوي څپې بايد ولوستل سي .

دملا اميرديوان

نصیحت د (ملا امیر) پـــردل و جان خوت

زموږ و تا ته دی سوالونه یا مغیث²⁸
 له تا غواړو ډک جامونه یا مغیث
 حاجتمند درتـــــــــــــــــــــه ولاړ دي بې شماره
 فریاد رس یې، له تا غواړي حاجتونه یا مغیث
 حاجت زما ده ستا رضا پـــه دواړو کونو
 د رضا دي طلبگار یـــم په عمرو نه یا مغیث
 هیڅ مقصود مې په ظاهـــــــــــــر باطن بل نشته
 ستا رضا ما خلاصوي له هر غمونه یا مغیث
 ربه قطع انتظار د خـــــــــــــوار عاشق کړې
 رحم و کړه دیدار و کړه ته پر و کړه کرمونه یا مغیث
 هر عـــــــــــــاشق چي وي صادق په محبت کښي
 تر چشمانو یې خو ناب وهي موجونه یا مغیث
 و خپل یار ته سل نظره د عاشق وي په هر دم
 یو نظریې ستا دوا دئ د زخمونه یا مغیث
 رد، قبول دواړه مـــــــــــــوقوف ستا په رضا دي
 و بنده ته څه معلوم دي ستا حکمونه یا مغیث
 مومنان مې مقبولین په دوه جهان کښي
 د تقوی توکل ډېر دي اجر تـــــــــــــونه یا مغیث
 ښه خلعت خدای د ایمان و مـــــــــــــوږ (ته) را کړئ
 موږ پر دا خلعت همېش کړو شکر تونه یا مغیث
 پاک قرآن دي راستولئ لـــــــــــــوی انعام ده
 پکښي ډېر د حل حرمت دي بیانونه یا مغیث
 زموږ ایمان پر پاک الله هم پر قرآن هم پر رسول ده

²⁸ مغیث (دیمیم په پېښ) فریاد رس، هغه ذات چي فریاد ورته کېږي

د ملا امیر دیوان

د (ملا امیر) پر زړه ډېر د عشق داغونه یا مغیث

په کـــوڅه کې دې ولاړ دې رقیبان کج
 همېشه راتـــه قـــهر یې غمازان کج
 جنگ جـــدل مې له خپل نفسه شب وروژه
 بل پـــر څنگ راته ولاړ ابلیس شیطان کج
 په خپل فضل دې اسباب د جـــهاد راکړ
 په اسم ذات ســـره و هممه کافران کج
 د مومن زړه مې تـــر عرش عظیم لوی ده
 اته برجـــه پر ولاړ د بنمن حیران کج
 روح بادشاه عـــقل وزیر ده که یې گورې
 نفس شیطان ورتـــه ولاړ دې پر میدان کج
 ښه تقوی و همت و کـــړه مدت ورکړه
 اته برجـــه کـــړه محکمه له نقصان کج
 بیغمي هیڅ پـــه کار نه ده د د بنمن دار له²⁹
 د جـــرس په شان بیدار شه هم نالان کج
 که غافـــل شوې له طاعته له اذکاره
 و بېر بڼه لـــه دوزخه لـــه نیران کج
 محکمي دا اته برجـــه په طاعت وي
 د غافـــل روح (مې) بندي ده د شیطان کج
 سنگـــدلان چي بېدیني که سبب دا ده
 د معصیت په رنگ یې رنگ ده دل و جان کج
 هغه څوک چي تـــوبه گار شي زړه یې پاک شي
 رب غفور ده هـــم رحیم ده پر عصیان کج
 هر مومن چي توبه گار د ما مضی³⁰ شي

²⁹ له = لره

د ملا امير ديوان

له آينده و ځان ساتي له هر زيان کج
اول ځان ته نصيحت کړم بيا و بل ته
(ملا امير) بيان وکړ³¹ د هر تاوان کج

عاشقان سينه سوزان غواړي قدح
و دربار ته دي ولاړنالا ن گريان غواړي قدح³²
هر عاشق چي دهجران تر مقام تېر شي
گويانو شو پيدا، واييم نشر³³
بې صبري راڅخه هېر صبر سکون کړ
اوس له ډېرې تلوسې شوم سينه شرح
په باطن کي درياب په جوش خروش ده
پټ پنهان³⁴ يم پکښې غرق زه يم فرح
خامکاران دي زيانکاران تر هغه وخته
چي تميز ورمعلومېږي د نيکۍ هم دا قبح
چي آهن رنگه جوش ونه که په اور کښي
يوه کيلي کله جوړېږي چي به قلف شي په افتح
که د عشق په اور کښي نفس سوخته پخته کړي
د زړه نوره دي شي پورته کل زمين کاندي اوضح
شريعت درسول باغ زه يې باغبان يم
(ملا امير) بې ډنگوي هم په ضمني هم په صرح

د فراق زهرمي نوش کړي زړه خوله تلخ

³⁰ ماضي: تېرسوی وخت

³¹ وکړ - وکړئ

³² دا غزل ډېرې قافيوي نيمگړتياوي لري.

³³ نشر يوراز نظم دئ، چي دهلک د زېږېدلو پور وخت دخوشالي په خاطر په ډله ييزه توگه ويل کېدئ.

³⁴ اصل: پټ پنهم؟

دملا اميرديوان

زمـامـزاج شـو هـفته بيـي لـکه دـبلخ³⁵
 ستا وصال زمـادوا د هـر مرض د هـ
 پـه کار نه لـرم دوا دهندا و جـلخ³⁶
 دو وصال کوخه دې کوخه دي خلاصه جانانه
 رقيبـان پـه مـخه راغلل لکه ملخ
 اوس حيران يـم چي پـر کمه به تـبر بـرم
 لار به خلاصه پـه غـره شي که پـه سلخ³⁷
 هـسي گـرم ده بازار د عـاشقانو
 سـوړ به نه شي د سياه بنـد په يـخ کلخ³⁸
 و عـاشق ته يـي ژړا پـه برخه ورکړه
 تل بـه ژاړي چي پـه زړه يـي خنجر خرڅ
 هر گـياه مي پـه باران خوشحالي کاندې
 (ملا امير) ده ډېر خوشحال په برف پـرخ³⁹

مـوړو پـلارو ته هـيڅ مه ووايه پوچ
 مـرتبه بـه دي کـمتره سي ترمچ
 پاک سـبحان يـي بيان کـړي په قرآن کـښي
 دوالدي نـودئ حق ډېر وباسـه غچ
 بيا مي حق داسـه تـاذا نـوده بي شمـاره
 نـه مـه محکم يـي ټينـگـوه لکه سپـين گچ
 بيا حقونه پـر هر چا د علـما و

³⁵ وايي د بلخ هوا يوه هفته سره بله توده وي. دلته دغه ټکي ته ضمني اشاره ده.

³⁶ په اصل کې (جلخ) ته کښلي دي: نام وطن است

³⁷ غره د مياشتي لومړۍ ورځې ته او سلخ د مياشتي وروستۍ ورځې ته وايي.

³⁸ په اصل کې (کلخ) ته کښلي دي: سردۍ سخت

³⁹ اصل: فرخ. خوځنگ ته يې بيا ورته کښلي دي: فرخ شبنم راگويند. شبنم ته خوپه پښتورپڅه وايي اولدته يې دشعري ضرورت له امله (پرخ) ليکلی دی.

دملا اميرديوان

دنبی میراث بی وړی دئ پـــه پچ
یومون پـــربل مومن لـــري حقونه
بڼه محبت سره کـــوئ شیطان که تچ⁴⁰
له کفارو بـــه همېش منازعـــه کـــړو
له کفارو ســـره دئ زمـــو وږد دین غچ
که خپل شیخ که دبل شیخ ته دست بوسی کړې
تاله فیض وبرکت لاس بی کـــره مچ
تر کـــوه خپلـــه رضا دبل دپاره
دمومن وزړه تـــه گـــوره نه بی لچ
(ملا امیر) فقیر که هـــر خو نصیحت کړې
دانایان خدای پـــوهولي د جاهلوده خوله وچ

که مـــرگی در لـــره راغی ژوندون هیڅ
که وصال در لـــره راغی بېلتون هیڅ
دانایان پـــه قیل وقال ډېر خوشحالېږي
وجاهل ته قیل وقـــال مرگ ژوندون هیڅ
که طاعت دې پـــه مثال ریگ بیابان شي
په ریابـــه شي برهم لکه گلون هیڅ
ځان صدف رنګه صفا کړه پـــه دریاب کښي
بې دریابه سنگ کلوخ هم سفالون⁴¹ هیڅ
در قیمت دئ پیدا کـــړی پـــه خپل صبر
بې قیمتـــه پیسې ډېر لـــري دمیسون⁴² هیڅ

⁴⁰ تچ: دغوزارېدلو، لوېدلو آواز (پښتو پښتو تشریحي قاموس). دلته به دغوزاولوپه معنا راغلی وي

⁴¹ سفالون = سفال = کودري

⁴² میسون: په معنایې پوه نه سوم. ښایي دمسیون = میسو = ښاغلی اړول سوی شکل وي. دشاعریه وخت کي ځیني اروپایي اصطلاحات (انګرېزي او فرانسوي) افغانستان ته رسېدلي وه.

دملا اميرديوان

دمجـنـون د عشق خبري چي باقي دي
 ځني ورک ځان وجـهـان وهم سکون هيڅ
 که مجنون غـونـدي صادق يې نن دي وارده
 دليلی د وصال غـمـ خوره نور غمون هيڅ
 هر عاشق په خپل معشوق پسي مجنون ده
 که معشوق وفا ونه کړه شـوـاخون هيڅ
 که عاشق يې پيروي د پاک قرآن کړه
 بې له خدايه بې رسول له نور حبون هيڅ
 (ملا امير)⁴³ چي همېش ژاړي مراد يې ته يې
 بې له تادي تـوـل باطل واړه سمون هيڅ

دمخلوق پـه صفت مه شه ارجمند
 گمنامي کـړـه چي دي رب کاندې پسند
 که هر څو لږ يذ طـعام و خورې بې ياره
 هيڅ به درنه کړي په خوله وزړه کښي خوند
 په مجلس کښي داشرافـوـنبه ادب کړه
 خبردار شه چي اواز نه کـړـې بلند
 حرکات و سکناات که کلمات وي
 په ادب کښي احتياط کړه که يې هوشمند
 بند و بست دا آخرت کړه که دانايي
 په کار نه ده د دنـيا پر بست و بند
 پردنيا بـه پاته نه شي هيڅ وگـړـي
 که دمت حکم پـرـوشي دخـاوند
 د طاعت دي خدای درکړي اسبابونه
 نفس بندي کړه د طاعت په لوی کمند

⁴³ اصل: ملا امير محمد . مادوزن د وارنۍ له خاطره ونه کښي.

دملا امیردیوان

خان محکم کـــر په دخپل رب و بندگی ته
 په عقبا بـــه نیک و بد شي درخـــر گند
 بد بختی غلبه کـــرې پر هـــر چاده
 (ملا امیره) خان ساته له مکر و پند⁴⁴

خوک بندمه شه د دنیا پـــه زیان و سود
 خپل دلبر لـــره ورتگ تاله بهـــــــــــــــبود
 پایمال کـــرې عاشقان جـــفاد ترکو
 زه پایمال یم هـــم اسیریم هـــم مفقود
 محصل د مـــرگ که در شي سهل کار ده
 نه چي درومي ترا ســـمانه د عشق دود
 بې وصاله خـــه ژوندون بندگي نـــه ده
 دو وصال دپاره رډه ســـر پر سجود
 که د عـــجر بندگي کـــر په خدای قبوله
 ستادرون به شي خوشبوی تـــر لونگ عود
 په هـــر غـــم پسي بنادي ده آیات گوره
 پاک خلیل شو په امان غـــرق شونم رود
 ســـود له خدایه زیان له نفسه پیدا کـــرې
 په سبب د نفس هـــلاک شوه عاد ثمود⁴⁵
 سخته روځ د آخـــرت زموږ پـــه مخه
 اوس باید ده دي استغفار ویل د درود

⁴⁴ په دې نیم بیتي کې (پند) د نصیحت په معنانه دئ راغلی، بلکې (مکر و پند) دواړه اصطلاحاً د چل و فریب په معنا راغلي دي.

⁴⁵ اصل: په سبب د نفس هلاک شوه عاد یان هم ثمود.

عاد و ثمود: عاد د سام بن نوح (ع) له نسله وه. د دوی له پاره خدای تعالی هود (ع) وروڼه خود نافرمانی. له اسیتته د باد په تویان هلاک سول او ثمود د حضرت صالح (ع) امتیان وه. وایي دوی د نافرمانی. له امله ټول و سوځېدل.

دملا اميرديوان

شب وروزده کوچ وباردنبـونـيازمنو
لکه کوچ کـوي سحاب پـه بهارزود
دغج جهازراته جوړکــري خپل دلبرده
نه پوهېږم چي به ووزم که به غرق شم په کېود⁴⁶
وجودي وحدت⁴⁷ مقام پرمنصوراغي
ځني ورک فرق دواجد هم د موجود
خواربنده ده درمانده په دوه جهانه
(ملا امير) بيان کـوي خدای يې مقصود

دلبرياري کـړه ټينگه تـررپولاد
ځان يې يار کـړه په زاري و پـه فرياد
ترکـوه خپله رضاديار لـه پاره
پـه يوه نظربـه تاکاندي اوتاد⁴⁸
ودلـبرته دي معلوم ظاهـرباطن ده
که تاريخک وي که صفاوي که کساد⁴⁹
هـررسري چي دپاکانومجلس غواړي
ځان دي پاک کـري له هرخبته له فساد
هـره درخته چي شيرينه وي په باغ کښي
پر مالک يې قـدر د پروي تر شمشاد
که څـوک وکاندي نظـر و حقيقت ته
بې له خدايه نـور مقصود هـمه برباد
غـيرو باسـه له ميانه پـر لارسم څه

⁴⁶ دانيم بيتی دغزلي تر بحر څلور څپي زيات دي.

کېودته يې په اصل کي کښلي دي: درياي کېود

⁴⁷ اصل: د وحدت وجودي.

⁴⁸ اوتاد دخداي د دوستانو يوه ډله ده اودنړۍ په څلور وگوتو کي تصرف لري.

⁴⁹ کساد: هغه څه چي ناروا وي، يارواج ونه لري يا يې خريدار نه وي (غيث)

دملا اميرديوان

په وصال به به يې معمور شي په خپل مراد
د دنيا په جابه دي هيڅوک غلط نه شي
گاهي سپوروي پسرسمند گاهي افتاد
هغه تخت چي په هواد سليمان تي⁵⁰
خو آخر زير زمين شو يو بې بنياد
ابراهيم بن ادهم چي خداي باد شاه کړ
بيا يې ترکه کړه دنيا په دين شونډاد
هر مومن دئ مبتلا په دوه مقصوده
يو ناقص ده بل کامل که لري ياد
د ناقص مي دئ دنيا، کامل ايمان دئ
ته کامله ټينگوه ناقص نامراد⁵¹
کاملان چي جستجوي د آخرت کړي
نيک عمل يې دئ توبه دلاري زاد
اول خان ته نصيحت کړه بيا وبل ته
(ملا امير محمد) ژاړه په فرياد⁵²

کلمه مي ده ويلې ما پرتا محمد
چي له رويه دي پيدا شو ده دادنيا محمد
(وه) راغلي ډېر دينونه تر تا وړاندي
ستاد دين محکمي تېره تر هر چا محمد
نه زمين ونه اسمان نه عرش وکړسي
امکان نه لري چي بره شي تر تا محمد
خداي درکړي بلندي په دواړو کونو

⁵⁰ تي = تلئ

⁵¹ نامراد ته په اصل کي ليکلي دي: بي فايده

⁵² اصل: ملا امير محمد ژاړه په زاري وپه فرياد

دملا اميرديوان

له اوله يې پيدا کړه لويي ستامحمد
 تــــه سبب يې دهــــمه مسيباتو
 رب سبب کړې دهــــمه واروسوامحمد
 ستاگــــرېوان به ټينگوم پاکه حبيب
 ستاگرېوان مي شــــريعت مصطفامحمد
 د وحدت په زمــــانه کي تــــوره شپه وه
 تاريخه شوله زايله چي دي نورکړه تجلامحمد⁵³
 چي پيدا کړ پاک سبحان نــــورد حبيب خپل
 دمعشوق يې انعام درکړئ ياک مولا محمد
 ته د غيـبو خزانـه وې پــــه وحدت کښي
 له و حــــد ته رابـيرون شوې پردنيا محمد
 مــــابنده لــــره لازم چي تل شاکريم
 چي مشغول يــــم په ثنا و صفت ستامحمد
 اميد و ارد شــــفاعت د پاک رسول يم
 که شفيع شو⁵⁴ (۲) مابه خلاص کړي له گناه محمد
 پــــه رحمت ســــره بللی پاک الله دئ
 رب بادشاه کــــړئ د جملـه ووانبيامحمد
 يــــولک خير و يشت زره دي لښکرو مقرر
 ته د ټولو هــــم سردار وې هم بادشاه محمد
 ستا په دين سرې⁵⁵ منسو خه کل اديان کړه
 ستار ب مرحوم کــــړي په رشتيا محمد
 ډک روى د زمين ولــــه غفلته يا سروره
 ستاد دين روښنايي شوه ترعرش بالا محمد

⁵³ دانيم بيتي د غزل ترنور و بيتو څلور څپې زيات دي.

⁵⁴ اصل: که دی شفيع شو

⁵⁵ سرې = سره يې

دملا امیر دیوان

عارفان چي رسېده که ولا هـوت ته
 دغه فیض وبرکت هـمه دئ ستامحمد
 له عـدمه چي وجـود د هـستی راغی
 ستاله هسته را پیدا شو هـ کل اشیاء محمد
 سـرچشمه یې د جـمله و و مخلوقاتو
 ته آبخـوریې دا عـلی و دادنا محمد
 عالمان دي وارثان دین پـه روښانه
 تـرقیامته ستاد دین دي خیر خواه محمد
 کافران مي تورزا غـان مخونې⁵⁶ تورو
 نه ښایېږي چي به گډ شي په باغ ستامحمد
 ربه روی د پاک نبي زه خـوار عاصي يم
 عفوه غـوار یم معتکف ستاد درگاه محمد
 خدای لوی کړی په لویی تر هـر مخلوق یې
 هـم تر عرش هم تر کرسی هم تر سما محمد
 زه فقیر خـوار یم دوعا گوی د مسلمینو
 هـم د وارو علما و فقرا هم اولیا محمد⁵⁷
 په توحید کښي مي صادق کړې ستا په مینه
 (ملا امیر محمد)⁵⁸ دي غلام ده هم گدا محمد
 محمد اسم محضه زمـور د نبي ده
 په نگین کښي نـوشته دانبیا محمد
 دهر مومن پر زړه مر قـومه کلمه ده
 (ملا امیر) غـریب ده ولي وار خطا محمد

⁵⁶ مخونې = مخونه یې

⁵⁷ دانیم بیټی هم دنورونیم بیټیوپه پرتله څلور څپې زیات دئ

⁵⁸ دلته باید (امیر محمد) ټول درې څپې ولوستل سي.

دملا اميرديوان

تخت و بخت ز مورېد بادشاه دې برقراروي
 په سراج الملت والدين ده مسما محمد
 ډېردي عمرد امير حبيب الله خان وي
 ترسايه لاندي يې ناست امتيان ستا محمد
 ربه اباد نائب صاحب لــــري ترډېره⁵⁹
 اخلاص كښ ده د پيشوا هم د بادشاه محمد
 تل مشغول د كندهـــــــــــــــــار په ابادي ده
 اوس مشغول په نهر سراج نهر اعلی محمد
 نهر سراج به خدای معمور كه وخت نژدې ده
 (ملا امير) فقير دوعاگوي ده هر سبا محمد

كه له ياره پـــــــــــــــــرياراشي د وصال كاغذ
 پرچشـــــــــــــــــمانو قبلوي د خان پايمال كاغذ
 كه عاشق لــــره يې خط د قتل راشي
 و عاشق ته معلــــــــومېږي ډېر د خيال كاغذ
 د منصور چي عشق صادق و حال يې گوره
 پاس پر سردار خندان ورك و جنجال كاغذ
 پاييوسي دي سخته گـــــــــــــــــرانه ده صنمه
 زه به نسمة⁶⁰ و مخ ته ستاد فال كاغذ
 نادیده پـــــــــرتامين شـــــــــومه جانانه
 راستولي دي خپل دوست له⁶¹ د جمال كاغذ
 كه مي سرو مال برهم شي ستا په مينه
 (ملا امير) مي نه غواړي د سرو مال كاغذ

⁵⁹ له نائب خڅه يې مراد د كندهار د هغه وخت نائب الحكومه سردار محمد عثمان خان دئ.

⁶⁰ نسمة = نيسمه

⁶¹ له = لره

دملا اميرديوان

امتي يــــم دني خــــيرالبشرسرور
ستادربار کښي تــــهرهرچاده معتبرسرور
له خپل نــــوره پيداد حبيب نــــورکې
بيا پيداده له نورشمس وقــــمسرور
ناسوت پتې ود غفلت پــــه تاريخه کښي
ستا پــــه نورسره روښان کوه وشجرسرور
تــــراول اولين ده ترآخــــرآخــــرين ده
په شفاعت سره مخصوص ده په محشرسرور
ستامت بــــه منتظر د شفاعت وي
د بخښن نارې بــــه کاندې پراکبرسرور
ســــتامت به وبخښي ته به راضي شې
بيادې بخښه دنيکانو پــــه قدرسرور
دمعصيت په رنځ رنځــــوريم دواغواړم
د(ملا امير) دواستاشفاعت ده رضرر سرور

ډېر راغلي ستاغــــمونه زمــــاپرسر
زه خــــوشحال يم ياره مــــه شه مرور
پيداشــــوې زما صورت د غــــم دپاره
قبول کــــړې مــــابنده پر خپل بشر
په معنا کښي لوی نعمت ده غمې⁶² مه کړې
ډېر لذت لــــري تر قندو تــــر شکر
د عشق اورچي پــــه صورت⁶³ ونه لگېږي
که تــــه تــــه وي ته به نه شي اې غريبه

⁶² غمې = غم بې

⁶³ (صورت) بايد يوه خپه ولوستل سي

دملا اميرديوان

که نه ته وې نه دي زه څه برابر
 په مجلس دخـو برويانوکه ورگډ شوې
 پاکـيزه بـه ځني ځې لکه سپين زر
 تر دوه بـهـره شه⁶⁴ ورتېر هلته مجلس ده⁶⁵
 ته سامع شه دشين هې⁶⁶ دزېرو زور
 ستامقصود به تاته تې وجيم⁶⁷ (۲) انعام کړي
 دامقام دهـغه ده چي قبول کړي د(ده) در
 دتـوحيد تر سـوزن ووزه که يکتايې
 که دوتايې ځان يکتای کړه يک بشر
 خدايه (ملا امير) عامل دخپل بيان کړي
 چي تېريزي تر تـوحيد سم برابر

جفا دي اور لگـوي صـنمه ليري کره نار
 ودي سوم سرتريايه خود به کـومه گفتار
 شيرين گفتار دجانانکه شنیده کـم ياره
 تر سرو مال يم ورتېر که کنسېنو ست زما پرکنار
 سيمين بدن دد لبر مثل بې⁶⁸ نه وي هيڅوک
 پتنې په اور تل سوځي اوس پر ما خواراغي وار
 ستاد بهار بلبلان شيرين زبان دي گـويان
 ليري دي گـرزي زا غانو گل تې⁶⁹ نه وينم لار
 رنځور يم زما مقصود هته بې همپش موجوده

⁶⁴ په اصل کې ورته ليکلي دي: از شهر دنيا و آخرت گذر کن.

⁶⁵ په اصل کې ورته کښلي دي: مراد مجلس مشاهده مياشود

⁶⁶ په اصل کې ورته کښلي دي: سامع قرآن شاه شوبمع عمل صدق

⁶⁷ په اصل کې ورته ليکلي دي: تاج

⁶⁸ بې = به بې

⁶⁹ تې = ته بې

دملا امیردیوان

دواله تاغ—وارمه پردردی پروت یم بیمار
 غمازه مه ک—په هی نه پېژنې خپل پردی
 زه دي دښمن گ—ړندی مخ له درخـم په تلوار
 ستادهجران تلخگي پ—رملازم شبخیزی
 برمن مکن ستمی ع—اشقان هست ناقرار
 ستاد وصال په هوا س—رگردان یم ترآسیا
 من چه ک—نم صنما پروت یم داورپرانگار
 ربه په روی دحبیب ما ک—ړې غالب پررقیب
 تویی گل من عندلیب نیست م—رابی توبکار
 چند س—وزم درآتش تراباشداین روش
 من غ—لام خدمتش م—ران مارازدیار
 ملا امیر هست فقیر م—رید شیخ کبیر
 م—راتوبه برتقصیر عفو خ—واهم زغفار

خ—م زلف توپیچ و تاب لکه م—ار
 ع—اشقان هست تشنه لبه ددیدار
 مجروح شد دل م—ن زدست جان ای صنم
 که دیدار را ک—ړې یاره زما دوا دپرهـار
 موس—م گل گل ، گل میشود شکوفه
 غفلت مکن ای بلبل آمدبتو ن—وبهار
 چه گناه ک—رده عاشق دل و جان برده معشوق
 امانت کی میدهی ، دلبره و ک—ړه تلوار
 هست خندان دلبرم ن—ظربمن فگند
 شب و روزم انت—ظار که را بنیکاره شی نگار
 سرگردان ش—وم دلبر استاد دیدن په هوا
 دیدار بمن کن ع—طاخای دکفار وده نار

دملا اميرديوان

(ملا امير) غلام دد لبر ستاد درگاه خاکستر
ربه زاري کـــومه مران زکـــوچه دار

ستاپه عشق کنبی قبلـــوم د خان پېغور
هيڅ باک نشته که بر منډ يـــم که سرتور
نام و ننگ را خڅه ورک شو ستاپه مينه
اوس د عشق پـــراس همپش يم زرین سپور
د دنیا کـــور که خراب شي نقصان نه ده
خدای دي نه کاندې خـــراب د عقبا کور
د نیکی پـــه زراعت که خان کـــړې ستړي
پاک الله به شي خوشـــحاله هم غمخور⁷⁰
خـــوی د تر کودئ چپاود عاشقانو
عاشقان واپه مـــغموم په غـــم نسکور
رقيب ان راتـــه ولاړتـــوره په لاس دي
نه بېرېم خدای را کـــړې د عشق اور
که يوزخم د خـــطار ابادي جوړ شي
په يوه گذار هـــزار کـــړم شل او کور
که محـــرم زه د دربار دخپل اشناى شوم
په کار نه لـــرم جنت حور غلمان نور
هغه خـــوک چي مستغرق فی الفيوضات شي
خان کـــړي پتې د زمانې دشروسور
يوگوره، يوبوله، يووینه، يو غـــواړه
(ملا اميره) یک بين شـــه نه يې شب کور

ستاد عشق په شراب گـــرزم مست خمار

⁷⁰ غمخوړته يې په اصل کي کنبلي دي: نبی علیه السلام

دملا اميرديوان

له ماورک ځان وچــهــان شوهم قرار
 راشــهــه ونيسه خبرد عــاشقانو
 چي حيات دي که مــمات دي که بيمار
 ستاد عشق په رنگ مي سور درون بيرون ده
 نه پــهــو هېږم چي لاله شوم که انار
 ستاد درخــاوري به کړم په سترگو پوري
 خپل چشــمان روښانوم له گرد غبار
 بې تکليفه مي ناري دي په هررگ کښي
 دهــو هــو او او از نغمه کړي واريه وار
 دتــوبې ونه که هرڅو مېوه داره
 زمــاد ياريه رنگ به نه وي مېوه دار
 که وفا کړې که جفا کړې مراد (دي) خپل ده
 ستا جفا ده سخته گــرانه دوفايم طمعدار
 عــاشقانو ځان سپارلی پر خپل يارده
 (ملا اميره) ځان سپاره پر حق ستار

ځان بېغم کــړه له دنيا څخه لکه مــړ
 ستاد روح شــه با زگذر که تر عرش لوړ
 دا خلاص پــرميدان باندي شه محکمه
 بې اخلاصه و شيطان ســريې شو څوړ
 ربه را کاندې تــوفيق پر طاعت باندي
 د حساب په روځ مامه کــړې په خط پر
 غريبې د دنيا بڼه ده تېرېده کــړې
 د محشر په روځ مامه کــړې غريب اړ
 ستاد بار د عــامو خاصو ، منعه نشته
 زه در تلمه رقيب کــړم په بد کړې

دملا اميرديوان

تشنه لب يــــم دو صال جامــــونه را کړه
 ماسيراب کړه تر د بنمن مي کــــړه ته لوړ
 چي هــــجران دي دو صال له مخه راغی
 بې زحــــمته هنجه وړای نه شي کا کړ
 هــــرسړی چي کسب وکاندي هلاک شي
 په دهان کښي يې هــــرشۍ وي لکه گوړ
 ســــتادرباره دپاکانــــوودنيکانو
 (ملا امير) ده گناه کار پــــه گناه خړ

راشــــه زما د زړه همدمه وکــــړه ناز
 لــــه رقيبــــه مي زړه تلــــخ ده لکه پياز
 ستامحبت مي پت پــــه زړه کښي وساتلی
 په آخــــر راخه فاش شو د زړه راز
 گــــوياني له خپله ســــوزه دهرچاده
 خه به وایم زمــــاهمت شولکه باز
 چي درون دچــــاپخته د عشق په اور شي
 عاقبت تــــرد هــــان وزي درپه ناز
 خه بنده خــــه يې همت خه يې طاقت ده
 چي ستاد رله به در شي عــــاشق پایواز
 داميد په درياب غــــرق لکه غواص يم
 دربه کله په لاس را کــــړي زما د مساز
 جاهــــلان مي له طاعته غافلان دي
 غفلت وړي گــــويامره دي په مجاز
 (ملا اميره) گــــمنامي و خاکساري کړه
 خپل خــــان بوله کم ترمـلخ هم تر تاز⁷¹

⁷¹ تاز: يوراز حشره ده. چورچورکه (پښتو پښتو تشریحي قاموس)

دملا اميرديوان

ستاوديدته زمـاډ برکېږي هـوس
محروم مه کـږه ماغـريب لکه مگس
دو وصال دباغ دي سخته گـرانه لارده
گرانه نه ده چي فـرياد کـږم دجرس
ستادديدخيال به ونه وزي زمـاله سره
که رقيب راته غـونډۍ کـږي خاروخس
سمندرنگه سـاکن د عشق په اوريم
نه په مرم نه دوتـولـرمه وس
ديوسف په شـان بندي دغم په شاه شوم
دو وصال کاروان مي شه ډېر وډ پريس
هرمـرغه چي وي ايله په هـواگرزي
چي بندي شي گالـوي بـندد قفس
که وصال غـواږي خدمت په اخلاص وکړه
په هـردم درته حاضر فـريادرس
ستادسترگـوکتوايستم له حاله
پر دغـه حال پېژنـم کس وناکس
دايقين ده چي د مـرگ سپاره به راشي
(ملا اميره) تاله خـه خندا هـوس

سـتاپه فضل به خلاصېږم له خناس
تل جهاد ورسره کـږم يـم په هراس
زمـاپه زړه کښي اچـول د خطر وکاندي
غواږي ما کـږي مسوس⁷² په ډېر وسواس

⁷² مسوس: هغه څوک چې وسوسه ورلوېدلې وي.

دملا اميرديوان

که توفيق مي خدای رفيق کړ پرده باندي
پرې بې نه ږدم بې مـــــرگيه په خپل لاس
چي د بنمن د چا په کور شي حال بې⁷³ څه وي
زما پر کـــــور همېش ولاړ د بنمن آس
را داخل زما په خـــــونه نفس شيطان شوه
بندي مي په عذاب شوه وکړه قياس
په تصديق وپه اخلاص عبادت وکړه
ځان ساته قـــــوي د بنمن لـــــري خناس
بنه صفا کـــــړه روح و زړه په ذکر و فکر
خپل دلبر لـــــره ورځه صاف تر الماس
هـــــر عامل به جزا مومي د عمل خپل
(ملا اميره) نیک پــــربد وکړه تل پاس

خدای در کـــــړي ډېر دولت سنگ پارس
ســـــتا په زړه کښي مکان لکه پانوس
د دولت دي هـــــو ا دار ډېر د بنمنان دي
پسي گزري کيقباد هـــــم د قيانوس⁷⁴
بنه دولت لـــــره زنانه و ته نگاه کړه
پـــــر پيره شه که سړي وي که تموس⁷⁵
تر ســـــهاره بيداري کړه غفلت مه کړه
که غـــــافل شوې پرتانغ کوي خروس
که دي دادولت نـــــگاه کړته باد شاه بې

⁷³ بې = به بې

⁷⁴ کيقباد: دايران افسانوي پاچا چې وايي سل کاله يې په خورا عياشي کي پاچهي کړې وه (غياث)
د قيانوس: يو ظالم پاچا و چې وايي اصحاب کھف دده له بېرې له ښاره وتلي و او په غار کي پټ سوي وو
(غياث)

⁷⁵ تموس: د گرمۍ موسم. د کند هار پښتانه تمونښ ورته وايي.

دملا اميرديوان

مــقابل دي نه وينــمه چين وروس
سنگ پارس که داخل په لــوی بازارکړې
خدای به درکړي خوشحالي تــرنوعروس
تکلیفات دشــرعي پند پر خپل سرکړه
(ملا اميره) بي تکلیفه لرگی نه کېږي ابنوس

په صیقل ســره گناه کــړه دزړه تراش
د توحید پــه نور غایب کــړه بد خفاش
که صادق يې اــمرونهی کــړه محکمه
په قــرآن کي نقش کــړي دئ نقاش
خــو باطله مــد عاد د بنمن نه کړې
مــد عاد د بنمن دئ پــه شرعه پاش
ته آئینه دشــرع نسه⁷⁶ و خپل مخ ته
ستاعیبونه به بــکاره شي بې تلاش
هــربنده چي پــه اخلاص بندگي نه که
په قیامت بــه شرمنده وي مخ يې خراش
هــرباد شاه چي پرسپاه دولت بسیارکړي
هــرسپاهي وي تېر تر سرهم تر معاش
(ملا اميره) د ون همته تــر هر چایې
هسي کم يې د دنیا تــر ادنی ماش

په حصول دمقصود تل گــرزي دروېش
پرې بــه نه زدي خپل مقصود په زړه دلرېش
ترک وهــلې ده دنیا د خدای دوستانو
تر دنیا تېر شــو و محبت د خدای ورپېش

⁷⁶ نسه = نېسه

77 کہی = کری

78 وکئی = وکری

دملا اميرديوان

همبشه وي سرگرـردان گرزي مدهوش
 (ملا اميره) كه صادق يي پـه طلب كـبني
 شب وروزد جـفاز هـر كـپه ته نـوش
 همبشه بيان د عشق كـپه (ملا اميره)⁷⁹
 په بيان كـبني دي ثـواب ده نه شي خموش

ز مـا د زړه خيال تـبرېده كـاندي ترعرش
 ارام نه كه د دنيا پـرفـاني فرش
 ستاد عـشق له بر كـته مستغني شـوم
 دوه جـهانه راته هـيخ شـوه لكه قرش⁸⁰
 راخـه هـېر د هـر شي خـونـدي په دهان كـبني
 نه پـوهـېم چي د اتـلـخ ده او كه ترش⁸¹
 چي د عشق په اور مي سـوـی دل و جان ده
 جنگ آسان شـود اور س⁸² هـم د حبش
 سـتاد عشق په جامو هـسي مست خـماريم
 دنا كـس اوس منت باريـم هـم باركش
 رقيبـان راتـه ولاړ ستاپه كوڅه كـبني
 پرورم مانـوش كـپي دى ستا برش
 دوي چـشـمـاني مي خـلـور شـوي ستاپه لوري
 منتظر در تـه ولاړيـم په جنبش
 توكل پر خـپـل خـالق كـپه (ملا اميره)
 خـپـل خـالق بـيـاله تا كـانـدي سـوال پرسش

⁷⁹ اصل: ... ملا اميره فقيره

⁸⁰ قرش: ديوې سكې نوم دى.

⁸¹ اصل: ... د اتلخ ده كه شيرين ده كه ترش

⁸² شاعر دلته (اورس = روس) له عامه محاورې سره سم راوړى دى.

دملا امیردیوان

دخپل یار طلب کـــوه تل پـــه اخلاص
 ځان غوټه کـــړه په دریاب لکه غواص
 عاقبت بـــه درپیدا کـــړي ترسرتېره
 ته بـــه شې په دغـــه درکلان خواص
 که دي ســـرله تنه بېل په غواصۍ شي
 په عقبا بـــه پیدا کـــړي دسرقصا ص
 په طلب کښي د وصال که څـــوک فنا شي
 رب به ورکـــړي درجه د خاص الخاص
 په تـــقوا و په اذکار زړه نـــرم کېږي
 پـــه مثال لکه چي نـــرم ده رصا ص⁸⁸
 راشه پرېږده دادنیا طلب دیار کـــړه
 ته مسلـــم یې نه ولید بن عاص
 د دنیا مـــحبت حـــجاب ده (ملا امیره)
 راشه ترکه دادنیا کـــړه په اخلاص

دمعشوق دربار له ځـــم لـــرمه عرض
 که نـــقاب له مخه واخـــلي سرعوض
 زه عـــاشق یم منتظر ســـتاو دیدن ته
 ستا په دید ستا پـــه رضا لـــرم غرض
 که عـــطاراته دیدن کـــړي زما صنمه
 زه څـــو شحال یم که وړیا وي که په قرض
 بې له تامي هیڅ مـــقصود په زړه کښي نشته
 پر عـــاشق باندي طلب دمعشوق فرض
 عـــاشقان پـــه هجران سوي دي دلبره
 آرام نه کـــړي یو ساعت پرزمین ارض

⁸³ رصاص: قلعي (بیورازفلز).

دملا اميرديوان

هغه څوک چي توانگر په قناعت شي
زړه يې خلاص شي د دنيا له سخت مرض
دانايانو لره لپاره بس ده⁸⁴
(ملا اميره) جا هلان دي په زړه قبض

وخپل يارو ته ژراده زما فقط
توکل پرتا، نه پرېل چاده زما فقط
بڼه مې يار بڼه يې ديدار ده بې مثاله
ستاديدار ته ډېره تم ناده زما فقط
محروم ستاله ديداره هغه څوک دي
چي کافروي دی د بڼمن ستاده زما فقط
تل د زړه ډېگ په جوش د عشق په اور
ترچشمانو مې خوناب گاه و بيا گاه ده زما فقط
پخته کار عاشقان موج لکه درياب کړي
ځني ورک ځان جهان محبت پرتاده زما فقط
منصفان که انصاف وکړي په خپل ځان کښي
هيڅ منت به نه پرتاونه پرماده زما فقط
په عالم کښي منت بار شوي (ملا اميره)
د تهمت په پېټي ماته شوې ملاده زما فقط

څو به گرز مه ژوندي پرد ا بساط
طمع نه کړم چي پيدا به کړم نشاط
شیرین عمر په غفلت را باندي تېر شو
نه مې وکړه بڼه تقوا و احتياط⁸⁵

⁸⁴ اصل: ... لپاره بس وکافي ده

⁸⁵ اصل: ... بڼه تقوا و عبادت احتياط

دملا امیردیوان

دنیا خای د کوچ و بار هیخ باورنشته
 وداناته ده خـرگند لکه رباط
 زندگی کـپه واره صرف په عبادت کنبی
 تېر بـه شې د باد په شان پر پل صراط
 هیخ عـاشق به له رقیبه وېره نه کړای
 که له یار سره یې نه وای اختلاط⁸⁶
 د اسم ذات په تېره تیغ کـپه زړه دو نیمه
 (ملا امیره) ډېر بـه خو کړې انبساط

د عشق بار زمـپه شاده سخت غلیظ
 راته جوړه تـماشاده بخت غلیظ
 عاشقانو ته یې دام د زلفو ایښی
 عاشق بند شـو و تر دابند نشست غلیظ
 بد عـمل راته رقیب شو زما وځان ته
 نیک عمل ده زما وځان ته تخت غلیظ
 دغه تخت مې د باد شاه پر تخت بالاده
 وربې نه کـم زما تخت ته بخت غلیظ
 راڅخه هېر دیار محبت کـپه دوه جهانه
 همېش سپوږد عشق پـر آس یم سخت غلیظ
 نن تناب دو صـال تینگ نسه محکمه
 دا تناب ده ډـر دیار مخت غلیظ
 عروه الـو ثقی رب بللی خپل قرآن ده
 ته عامل شه (ملا امیره) د قرآن نوشت غلیظ⁸⁷

⁸⁶ اصل: ... که له یار سره یې نه وای سروکار و اختلاط

⁸⁷ په اصل کې ورته کنبلي دي: هرچه در قرآن نوشته شده است، همه احکام محکم است.

دملا اميرديوان

زه طامع يـم دديدار لـرمه طمع
 زه بلبل يـم دگلـزار لـرمه طمع
 سياحـان چي سياحت پرزمين کاندې
 زه سياح يـم دبهـار لـرمه طمع
 جوش خروش د عاشقانو په سينه کښي
 زه عاشق د فيض انـوار لـرمه طمع
 چي تشهيراختياروي هـغه خامـان دي
 زه پخته د گـمناميه، د قـرار لـرمه طمع
 نابالـغ فقيران ډېر دي، پيري کاندې
 زه بالـغ د بـڼه رـفتار لـرمه طمع
 په طريقت کښي نابالـغ ډېر کسان دي
 زه بالغ د طريقت يـم د دستار لـرمه طمع
 کمينه بنده دخـداي (ملا اميره) فقيره
 د تاخـون په وينو سور لکه انار لـرمه طمع

دلـاله په شـان ز مـاده د زړه داغ
 سـتاد عشق له غـمو، نه لرم فراغ
 د بلبل په شـان طلب کـوم د گـلو
 که مي وليـداي د يـار د حسن باغ
 که صدف رنـگه سـينه شـوه د چـا صافه
 په صدف کښي دررو بـڼـان وي لکه چراغ
 د حقيقت پـر گـلستان بلبلان گـرزي
 کله بـڼـايي چي ورگـډ به شي تور زاغ
 (ملا امير) غريب درد منده ستا په عشق کښي
 په وصال سرې⁸⁸ معطر کـړه جان دماغ

88 سرې = سره بېې

دملا اميرديوان

خدای دي نه کاهيخ مسلم له عشقه صاف
 چي له عشقه وي خـالي ، ده بي انصاف
 هرمومن ايـــــمان راوړی په خپل عشق ده
 دکافرو چي عشق نه وحساب نه شوه له اشراف
 دجاهـــــلو رجوع کله شي وعشق ته
 عاشقان دخپل زرگي کاندي طواف
 له ازله قاسم کـــــري بڼه قسمت ده
 کافران به په عـــــذاب مومن معاف
 پرزاهـــــدوباندي سپک باردطاعت ده
 سبب داده پـــــرمحفوظ بي ده عشق چاف⁸⁹
 هـــــغه چاته چي طاعت مرغوب محبوب شي
 داهـــــمه ده واره عشق ، وکـــــره انصاف
 دزاهـــــدوکفاف قـــــوت ولايموت دي
 پـــــه زيادت بي حکـــــم کېږي داسراف
 سرگـــــردان اهل دنيا دي په طلب کښي
 موړپه نه شي مگر خاک شوشکم ناف
 خـــــدای دي صبرقناعت زما روزي کړي
 (مـــــلاميره) لـــــه خپل نفسه کړه خلاف

که صـــــادق بي له گناه کـــــړه ځان حنيف
 په تـــــقواو عبادت کـــــړه نفس ضعيف
 دنیکانـــــومحبت دځـــــان عادت کړه
 خـــــدای دي نه کاندې گـــــمراه دچا حريف
 دجاهـــــلوه صحبت به بعيدگـــــرزه
 په صحبت بـــــه دنیکانـــــوشې لطيف

89 ښايي چاپ وي ؟

دملا امیر دیوان

عشق بازی له میانه واخه ————— له که دانایی
په خپل ځان کـــ په جامه د عشق لفیف
په ویل د محققان ووفهم وکړه
هرگفتن یې ترمرجان و درظریف
هرکامل له خپله سوزه تصنیف کړی
نا قابل ده (ملا امیر) کـــوي تصنیف

ماچي و خوړل ديـــــاردلاس تریاق
راخڅه ورک شوو وخت د صبح ودا شراق
ستاله حبه ما سیواشوه فراموشه
بیاپه یاد دیار شیرین دهان بزاق⁹⁰
سرگردان و پای دوان شوم په عالم کښي
د عشق آس مي ځایک ولید تربراق
چي وصال مي د دلبرپه کوڅه وشو
داخلاص پر میدان پاته شومه طاق
له هغه پس خوشحالي شوله راپېښه
بیامي ولید ځان جهان شومه آفاق⁹¹
په ظاهر صورت مشغول یم له عالمه
ذمیمه شوله بدل په نېک اخلاق
(ملا امیر) ده مدرس د عشق په علم
دهر بیت ثواب دې⁹² د پرشي ترعتاق⁹³

ستاد وصل د گلشن زما اشتیاق

⁹⁰ بزاق: دخولي نارو ته وايي. کله کله دخولي په معنا هم کارېږي.

⁹¹ په اصل کې ورته کښلي دي: برهوش آدم

⁹² دې = دي يې

⁹³ عتاق: د مينځواو مريانواژادول

دملا اميرديوان

څه به واييم دهجران دلـوى فراق
 زه ترسرو ترمال و خپل جانان ته
 خداى دى نه کاندې زما قـول په نفاق
 په ژړا سره زمـا بـوتې کاني ژاړې
 خلاف نه ده دمـعشوق عاشق مشتاق
 بد عمل زمـا حجاب ديار له مـنځ شو
 ورکـېده دى د حـجاب په نـيک اوراق
 د تـو حـيد په درياب غرق شه حجاب نشته
 بـنه وصال بـه دى روزي کاندې رزاق
 د قسمت بـرخي و هـر چـاته رسېږي
 منتظر ورته ولاړ دى تـول عشاق
 دوه جـهان چي له تـاهېر شـوه (ملا امير)
 څه په کار دى خـراسان ملک د عـراق

بې جذب الهي به څوک پيدا کړي د زړه چاک
 هغه به مجذوب کېږي چي يې رب که سينه پاک
 عامل د شريعت شه ته خضوع و انقياد کړه
 تمثيل دامرکاندئ زياتي نه لري هيڅ واک
 که فضل دربوشي تابه کي⁹⁴ شاه شاهان
 رتبه د عشق به درشي تابه کي⁹⁵ خس و خاشاک
 هغه (مي) بختورده چي دى تېر تر نام و ننگ شي
 محکمه شريعت وي پخپل دين کښي وي چالاک
 د عشق مثال غمى ده دوه جهان قيمت نه دى
 فرض (يې) پتېده دي چي له تانه شي بېباک

⁹⁴ کي = کړي

⁹⁵ کي = کړي

دملا اميرديوان

گوره هرزارع چي تخم خرڼه که په مخکه
حرام باندي خرمن دئ هم ثمر و هم خوراک
حال داليا و گذشته و وپسه داشان و
په درون کښې جوش خروش ودهيچانه وادراک
خامان هغه کسان دي چي ظاهر جوش و خروش وي
نه وي دی تېر شوی ترننه سره افلاک
روح دده محبوس وي په ناسوت په ملکوت کښي
ذيقه يې سينه وي غريب گرزي گريوان چاک
خپل نفس ورته وايي تر تانسته (هيڅ) ذا کربل
که دی په دا غلط شوتلخ يې کئ شیرين باغ ناک
بسکه (ملا اميره) څه ويل دي ترخوله خېږي
فقيران دز مـانې دي مبتلا څه ورته شا ک

من وعـنـد کتاب ورک دهغه چاشي
چي د عشق دودونې⁹⁶ برشي تر د اووه سماک
درې ذکره په حديث کښي بيان شوي که خبر يې
يومي لساني دويـم قلبي دريم روحي ثناک
لساني مي لقلقه ده قلبي ذکر و سوسه ده
روحي مشاهـده ده در سول په قول پاک
فرحت دروحي ډېر دئ که پـرو رغي سالک
پـر (ملا امير) چي راغي همېشه ده فرحناک

هر مريد دي خپل شيخ بـولي پير کامل
تابـه کاندې و مقصود تـه پيرو اصل
سست يقين که مـريدې دواصل و که

⁹⁶ دودونې = دودونه ئې (لوگي ئې)

دملا اميرديوان

دی به پاته معرا⁹⁷ شي بي حاصل
 اول شرط دمريدي مي خپل يقين ده
 که شرط ترک شي مشروط پاته شي عاطل
 پر ناقص که کامل يقين خووک و که
 ستاد پاره به ناقص پير شي کامل
 هر مريدي و خپل شيخ ته تسليم کاندې
 په دغه تسليم به شي بالغ عاقل
 جماعت ورد وظيفه پر خان لازم کړه
 تقوا خووی کړه دگناه نه شي عامل
 د سلوک بيان مي کړي په پښتو دئ
 (ملا اميره) فرق کوه د حق باطل

رانبکاره شوه داشنای حسن جميل
 محسنات د دنيا شوه خو وار و ذليل
 بنيايستي د دواړو کونو سرکوزي که
 چي بي وليد زما ديار حسن اصيل
 په کامل صفت موصوف زما دلبر ده
 خووک به نه وکي⁹⁸ سيالي کثير قليل
 ترچشمانومي خو نواب ستاله فراقه
 نه په هوهرم چي قصير شي که طويل
 په طلب دخپل جانان يم سرگردانه
 پرې بي نه ږدم که غرق شم په رود نيل
 سرو مال زما فديه ترخپل جانان ده
 (ملا اميره) صادق شه مه کړه تعطيل

⁹⁷ معرا: لوڅ لپړ

⁹⁸ وکي = وکړي

دملا اميرديوان

ستا ووصل ته حيران ده زمادل
 شين توتي دگلستان ده زمادل
 له فلکله سنگ رېزي راباندي اورې
 سرگردانه پرزمين هم پراسمان ده زمادل⁹⁹
 خوب خدا را خخه ورک ديار په مينه
 خودبه ژاري په طلب دخپل جانان ده زمادل
 پر عاشق د معشوق کله دلسوزي شي
 دلسوزي مهرباني ته نگران ده زمادل
 غم د عشق را خخه هېرکړه نور غمونه
 ستاله غمه سرگردان هم نالان ده زمادل
 د ظاهـر د بنمن که زرتوري په لاس وي
 هيڅ باک نشته په عذاب له نفس شيطان ده زمادل
 بندي کړي دي ده جريپه زندان يم
 متنفر له اختلاطه دانسان ده زمادل
 ځان ملبوس د بې ننگيه په لباس کړه
 (ملا اميره) له جهان خخه ترسان ده زمادل

د ساقی له برکته ملک گلزاروینم
 پررگلانود بلبلوچونهاروینم
 زه بلبل ستادگلشن یـم بل گلشن څه کوم
 خزان نشته ستاگلشن همېش بهاروینم
 هرگلشن لـره خزان شته له فلکه
 په امان زه ستاگلشن له هراضراروینم
 عاشقان مي بلبلان ديار دباغ دي
 ساکنان (مي) عاشقان زاغان فراروینم

⁹⁹ تردې نيم بيتي وروسته دوهم نيم بيتي څلورڅپې زيات دي.

د ملا امیر دیوان

نـو شته مي پر محفوظ دفتر د عشق ده
تسلسل د عاشقان واريه واريڼم
مو منانو موني په عشق پيدا کړه
په عقبایي لویه گټه د دیدار وینم
له دیدار څخه محروم ټول کافران دي
عشق بې نشته دوی مقهوره د قهار وینم
بښه شیرین بیان د عشق ده (ملا امیره)
راشه وخت کوته دئ اوس تلوار وینم

خدای را کړی پاکیزه دین د اسلام
دغه رحم درحمان ده لوی انعام
جماعت مي طریقه د پاک رسول ده
خبردار شه لمونځ ونه کړې بې امام
تارکان د جماعت به شرمندې وي
په عقبابښه مختورن وي هم بدنام
تل درود واسـتـغفار وایـه په ژبه
شفاعت به دي روزي شي د نبي خیر الانام
توکل تقوا همېش پرځان لازم کړه
د بښمن بند کړه د خضوع په محکم دام
بیامنقاد د خپل پادشاه شه که دانایي
محکومي ته همېشه کړه د حکام
(ملا امیر) غریب دوعا گوی دهر مومن ده
خصوصاً د خپل پادشاه هر صبح وشام

دیاردید لره ورځم بې پروبال یم
له دیدنه بې شرمېږم بې جمال یم

دملا امیر دیوان

زه غلام يـم بېکاره ديار په کار کښي
 کم همته بد هنره بد خصال يم
 بندگي دي قبلوم پر دوه چشمانو
 ياره ته مي کړه قبول زه ډېر مـلال يم
 رقيبانو سرگردان کړم په عالم کښي
 ستاد ربار لـره درځـم بند په جنجال يم
 درقيب له هـمراهـي مي سل توبې دي
 نادیده يار مين کړي پر شين خال يم
 کيمياگر (دي) دکيميا په طلب گري
 ديار وصل زمـا کيميا په قيل وقال يم
 عاشقان کيمياگران طلب ديار کړي
 که غافل شوم له طلبه بد فعال يم
 دتغير تبديـل لار نشته زمـا ويار ته
 په طلب بـي دوصلت و دوصلال يم
 حيران پر مه وځان (ته) و جهان ته
 ولي ورک ځان و جهان شوي کمال يم
 زه منکر له بندگي دنفس شيطان يم
 (ملا امير محمد) بننده دذوالجلال يم

په ظاهر غريب ملا باطن ملنگ يم
 په اسم ذات سره خوشبويه تر لونگ يم
 لوی اقليم د مومن زړه ده بې پايانه
 وربې¹⁰⁰ نه کړم له غماز سره په جنگ يم
 که لښکر د دښمن ډېر ده هيڅ باک نشته
 پنځه غشي مي په لاس ناست پر پلنگ يم

100 وربې = ورپه بې

د ملا امیر دیوان

پنځه غشي مي پنځه فـرض لمونځونه
 که ماتينگ کـړه زه ولاړ ديار پرننگ يم
 ديارننگ مي جـماعت د پاک رسول ده
 مومنان بـې¹⁰¹ تينگـو و زه ناصح لنگ يم
 پاک مسجد مي ده پالنگ موږ باندې ناست يو
 پرې بې نه ږدم که هرڅوپه صورت خورنگ يم
 که وصال له ياره غـواړې لار دغه ده
 که مي تينگه کـړه دالار بادشاه اورنگ يم
 افضل کړی خدای زموږ دين ترکل اديانو
 که عامل د شريعت شـوم زه خوشرنگ يم
 ستاد عشق له زخمه سور لکه سورگل يم
 عاشقان دي واړه سـره ، نه چي زه رنگ يم
 دو صال طلب لازم پـرمـما غريب ده
 دهجران په اوردي سوي خـوار پتنگ يم
 هـمراهي د بې دينانو په کار نه ده
 بهتر د اچي له بې دينو څخه پر خنګ يم
 که رويت مي په نصيب ستاله جمال شي
 خوړند سـربه همېشه لکه متنګ¹⁰² يم
 د سراج الملت والدين بـه د بد به ده
 (ملا امير) دده دو عاگوي نه د پرننگ يم

کباب کـړی دئ زما زړه اوږد هجران
 دغه اوړهـجران ديار غواړم تاوان
 په عـوض کښي وصال غواړمه جانانه

¹⁰¹ بې = به بې

¹⁰² متنګ : کمند ته وايي (ظفر اللغات) او کمند دلومي په معنا دلته له بيت سره سرلگوي.

دملا اميرديوان

که وصال معاوضه شي نشته زيان
 معشوقه له عاشقانو حجاب نه شي
 دا ادب ده د عاشق معشوق ترميان
 که عاشق لهره سل روح د خان پيداشي
 همگي به کي¹⁰³ فديده تر خپل جانان
 پسه دنيا کښي يې بل حب و مقصود نه وي
 کل مقصود يې وي دلبر، ژاري حيران
 هغه څوک چي پسه نظر د معشوق نیک شي
 بيا يې سپور کاندې د عشق پر آس دوان
 د دنيا نام ننگ واره ځني هېر شي
 پروانه کړي د دنيا په سودو زيان
 کل همت يې وي مصروف ديار په حب کښي
 بل حب نه کړي صادقان دي عاشقان
 پسه بيان د عشق شيرين مي روح و جان شو
 (ملا اميره) درپاشه پرسپين ميدان

ستاله غمه راته اوردئ کل زمين
 بې مثال ده زماد لبر مخ بې رنگين
 محبت زما و سويله ده و وصال ته
 رقيبانه و راته کړي دئ کمين
 بل اسباب د عاشق نشته بې له عشقه
 د عشق اور په و سوي رقيب لعين
 بې تکليفه هېڅ قاصد مقصود نه مومي
 سرگردان دي قاصدان په زړه غمگين
 اومي غوښتي چي په دېگ کښي جوش ونه که

¹⁰³ کي = کړي

دملا اميرديوان

وېې نه خوړي که غني وي که مسکين
چي پخته د عشق په اور کښي عاشق نه شي
حساب نه ده په رتبه دکاملين
د خامانو خامکاري سوزو وگدا زده
تل به ژاري دی بعید وي له تمکين
په بيان د (ملا امير) هغه پوهېږي
چي سالک وي پخته کار زړه يې وي سپين

په تناب د زلفو بند یم د جانان
نه خلاصېږم که بنډمه دوه جهان
هیڅ مي وېره له رقیبه غماز نه شي
پر خوان وینمه پیره د تور زلفان
شش طر فیهوضات د جانان اوري
خالي نه ده هیڅ آفاق زمین اسمان
عاشقان همېش په غم کښي خوشحالي که
وصال غواړي پروا، نه کړي په هجران
که نن گوري تورو سپين ديار په خط کي
ته عامل شل شه همېشه گرز ترسان
نه حسب نه به نسب د چاپه کار شي
چي حاضر شي د محشر په لوی میدان
خوشحالي د نیک عمل ده ونيکانو
بد عمل به غمگیني شي دعصيان
که رضاد جانان غواړي رضا پرېږده
که جانان له تارضا شوڅه په کار حورو غلمان¹⁰⁴
درضاد ي طلبگار زه خو اړ بنده یم

¹⁰⁴ د انیم بیټی تر نور وڅلور څپې اوږد دی.

دملا اميرديوان

(ملا امير) ده گناه کار غواړي غفران

چي خالق تخليق وکړئ¹⁰⁵ ز مـــــاد ژوندون
 بيا عاشق يې پر ځان کړم راغی بېلتون
 په خپل عشق ســـــره طالب زه دو صال شوم
 شب وروزي م سرگـــــردان په جگر خون
 نه پوهېږم ز مـــــاپه باب قلم څه کښلي
 چي يو غـــــم وي نوشته که پـــــه زرگون
 که مي ورکه خـــــوب خندا شوه ستاله حبه
 پـــــه کار نـــــه دي د دنيا پر نعمتون
 نـــــور غـــــمونه راڅخه هېر ديار غموکړه
 يار نيولی دئ له مـــــخ ســـــل حجابون
 محرمات شېهناک شـــــوه سل حجابه
 له مذکـــــوره تقـــــوا کاندې صالحون
 په نصيب د عـــــاشقانـــــو عجز و نياز ده
 ديار حـــــب د عـــــاشقانـــــو د ژوندون
 تل مشغول ديار پـــــه وصل صادقان دي
 سمندر غـــــوندي ساکن اور يې مسکون
 تمام صورت مي ستاد عشق په اور کباب شو
 (ملا اميره) تالـــــه اورد عشق صابون

معشوقـــــان د عـــــاشقانـــــو قاتلان
 بې تقصيره ځني يـــــوسي دل و جان
 په عالم کښي سرگـــــردان گريان وي
 بيا يې قـــــوت وي د زړه وينه دخپل ځان

¹⁰⁵ وکړئ = وکړئ

دملا اميرديوان

خني ورک صبر و سکون ديار په مينه
 همپشه يې اوښکي ځي تر دوه چشمان
 بې غمي شي پر حرامه په دنيا کښي
 د فراق او ښکوتر خان وگړېوان
 دوه جـهانه خني هېرشي بې دلـبره
 سرو مال کـري صدقه تر خپل جانان
 په کـوڅه ديار ولاړې نام و ننگ وي
 مـرتبه يې وي بلنده تـراسـمان
 په اول کښي محبت بيا گـمنامي ده
 (ملا اميره) گـمنام شـه که يې پوهان

له هـجرانه همپش ژاړم پـه نارو
 ديار ديد پر مـاشيرين، تـرقند مسرو
 درقيب پـه محبوسـي بـه هيڅ بندنه شم
 زه محبوس يـم دخپل يار پـه زولنو
 چي يې تـوري زلفي بيا پر مخ خپرې کړې
 عاشقان سينه سوزان په اند پښنو
 رقيب يې راتـه کښېنول په څنگ کښي
 اوس مي ولي په تـکړو¹⁰⁶ په سنگ رېزو
 بـدبختي درقيب داوه لـه اوله
 چي يې ذات دده پيدا کړلـه اورو
 بيا يې وکړ تـکبر پـه سجده کښي
 په کارنـه شـو عبادت د ډېر کلو
 رقيب يې دښـمنان د پاک ايمان دي
 (ملا امير محمد) خـغله پـه گامو

¹⁰⁶ کټ مټ وليکل سو

دملا اميرديوان

خال دي ايڻي دئ پــــه ميان ڪنبي دابرو
 نن مجنون غوندي عــــذاب ڪر مه ليلو
 ودر بارتــــه دي ملنگ پــــردوهه ناست يم
 ولا ڀه نه شــــم مگر ديدرا ڪر ڀي خيالو
 منتظر دي دديــــدن لکه بلبل يــــم
 خوبه گــــر زمه محرومــــه له ڪتو
 ياره جــــور ڀه شڪوفه پــــه زمستان ڪر ڀه
 او ڪه نه وي جان دــــم غ مي ڪر ڀه خوشبو
 جــــد ايي ديار ترخه وصال شيرين ده
 ڪه يــــو خله وصال ڪاندي نن پېرزو
 عاشقان دي شــــه بازان ديار ڀه مينه
 سرگــــردان دي پر زمين پر لــــو يو غو
 ربه روي ستاد دوستانــــوم ي درو ڀي
 عاشقان ڪــــر ڀه منور ڀه انوارو
 ستاد عــــفو مقام پت له هــــره چاده
 (ملا اميره) عــــفو غوا ڀه په زارو¹⁰⁷

زمــــاپه زڙه يارد عشق اورولگاوو¹⁰⁸
 بيبي روح راخه يوو ڀه غم بي نورولگاوو
 خوشحالي دزندگي را پوري غم شوه
 غم بي دروننده هجران زور پرما پورولگاوو
 دنفس باغ مي ســــتاد عشق ڀه اورا ڀه شو

¹⁰⁷ په مقطع کي لڙهه تصرف سوي دئ. په اصل کي داسي وه:

ستاد عفو مقام پت له هره چاده زماد لڙهه

ملا اميره عفو غوا ڀه په چاوپه زارو

¹⁰⁸ شاعر (ولگاوو) دخپلي لهجي سره سم ڪنبي دئ اوسني ليکدود بي (ولگاوو) دئ.

دملا اميرديوان

یک بینۍ یکجهتی بیا پرما زروولگا و
 مجوف زړگی می ډک پسه سل فکرو و
 دتو حید په نور شو ډک عجب یې شور و لگا و
 رقیبان حیران ولاړ زما و حال ته
 دتو حید نور می پیره په رقیب او رو لگا و
 دمعشوق پسه طلب ستړي عاشقان ده
 (ملا امیر) می په طلب سرخیل گورو لگا و

راشئ مــــو منانو دخپل رب ثنا گو یی کوو
 محکمه پر خپل دین شو بادشاه ته دوعا گو یی کوو
 راغلي اروسان دي دوی وموږو ته حیران دي¹⁰⁹
 غیرت د دین به وکړو موږ به هم پهلواني کوو
 حیات دي زموږ بادشاه وي کل اسباب برابر وینم
 قتل به کفار کړو موږ پردوی شمشیر بازي کوو
 پر خلافت د چار یار دي محکم زموږ بادشاه وي
 مغلوب دي کافران شي چي پردوی موږ غالی کوو
 بد بخته کافران دي نا امیده له قرآن دي
 فتح به خدای را کړي دقرآن موږ پیروي کوو
 انگریز که اروسان دي زموږ جنگ خنځه ترسان دي
 مومنان ټول شیران دي اوس پردوی به چا بکي کوو
 ترسان می اروسان دي دلاوره مومنان دي
 غازیان منتظران دي موږو دوی ته کار سازي کوو

¹⁰⁹ دامیر حبیب الله خان په وخت کي افغانستان ته دروسانو دراتگ خبره له تاریخي مدار کوسره سمه نه خپړي. دشاعر مراد به یاهه سیمه کي دبلشویکي نفوذ دخپريدو خطروي اودی به یې دروس دتجاوز په نامه تعبیروي او یاهه نو پردرد باندې دروسانو پوځي تېري ته اشاره وي. دغه واقع دغازي امان الله خان د پاچهۍ په اووم کال پېښه سوې ده (۲۷ قوس ۱۳۰۴ ش) او په دې ډول نو تر دغه کاله پوري دشاعر ژوند هم یقیني کېدلای سي؟

دملا اميرديوان

کفار که هر خوډ بردی د دین عقل بی هېر دی
 بی جنگه بی نه پرېږدود خپل دین موږ غاوري کوو
 قاتلان که مقتولان شو که پاته پرمیدان شو
 سودمنده مومنان دي (ملا امیره) مو عظمي کوو

تريوسف ډېر بنایسته زمـوړ پيغمبرو
 ستاره ورته عاجـز شمس وقـمرو
 غلبه دنـوړيې تېره تـر هر چاوه
 په خـو بانو کښي څرگند لکه زیر لـمرو
 د و حدت له باغـه درخته رانـبکاره شوه
 نه بی مـثل پـر زمين لکه نښـترو
 د کـمال پـه مېوه پره دغه درخته
 مـو مـنـا نـو مـي نـوش کـړي بـه ثـمرو
 شا کـر ان د دې مېوې بـه سـر بلندوي
 تور زاغـان له دې مېوې خـخه کـورکـرو
 مومنان دي خدای غافل په دین کښي نه کړي
 غـافلان لـه خپله دینه گـاو و خـرو
 د طاعت بارچي بابا آدم پـه شا کـړ
 مـو مـنـا نـو مـي ¹¹⁰ قبلوي بارد پـدرو
 مـو مـنـي ده نیکـنامي د عـقـبا گـټه
 مـو مـنـا نـو تـيـنـگه کـړه که مـي ضـرو
 د نبي پـر دین ثابت شـه (ملا امیره)
 سپی رقیب ثابته نه شـو لـوی خـترو

ته آئینه دشـرع نسـه ¹¹¹ و خپل مخ ته ¹¹²

¹¹⁰ بی = به بی

د ملا امیر دیوان

ستا عیبونه به بنکاره شي ته نیکبخته که بدبخته
 نبسه طاعت و بندگي د پاک الله کړه
 له ریا څخه ځان ساته ، نفس بدبخته
 سره اورو نه دي پسه لاس د دښمنانو
 ستا طاعت و سړو مال سوځي یک لخته
 ستا په بهر کښي ښه کوټه په دولت¹¹³ ډکه
 بېغم نه شي دښمن ستاده په زړه سخته
 که ولاړ پخپل کوټه وي ترسهاره
 اوس بادشاه يې گویا ناست يې پر خپل تخته
 د تقوا تبغ پسه لاس ونیسه محکمه
 درایله به کي¹¹⁴ دښمن ستا تخت و بخته
 سرگردانه له خپل نفسه ډېر عالم ده
 (ملا امیره) جهادي شه مې پرېږده گرم ويخ ته

د دنیا که جستجوی پردا جهان که¹¹⁵
 که خدای هېروي آخرت لره تاوان که
 پررجهان باندي ژړا دیار له حبه
 د اژړا محبت دخدای دوستان که
 چي د عشق په تبغ يې غوڅ د زړگي سر شي
 د فراق په اوبنکو تر ځان وگرېوان که
 د صادق عاشق ژړا ده پخپل ځان کښي
 که مخلوق ته شي ظاهر د ځان نقصان که

¹¹¹ نسه = نیسه

¹¹² دا غزل په اصل کي د (ت) په ردیف کي . ماد (ه) ردیف ته را نقل کړه .

¹¹³ دولت دلته د دنیا په معنا راغلی دی .

¹¹⁴ کي = کړي

¹¹⁵ که = کا

دملا اميرديوان

دين دنيا سره ضد دين (دي) هيڅ شک نشته
 په يوه ځای او راوبه کله مکان که
 د ادنيا که پخپل فکـر گلستان کړي
 عاقبت به يې خراب د مرگ خزان که
 منز دئ عشق د نفس له څووی خصلته
 دامشکل ده چي ديدۀ څوک بې چشمان که
 جاهـلانـو په دنيا دين بدل کړي
 د دنيا هـر پرده نه که دين نسيان که
 که دانايي پـر خپل سرنيسه لاسونه
 وجاهل ته نصيحت پر عالمان که
 ناصحان که نصيحت د دين بيان کړي
 (ملا امير) به يې قبول پر دل و جان که

محبت د خداي دوستان بې خداي نه که
 په يوه زړه کښي به دوه محبت ځای نه که
 په ظاهر وړي له عالم باطن له حقه
 مشاهدۀ يې له خدايه بل رای نه که
 چي توانگـرد قناعت په څـزانۀ شي
 هيڅ گـذـر به د غنيانو په سـرای نه که
 احتياجي بې څـپـله ربه د بل نه که
 روح و جـان به بې له خدايه فدای نه که
 عاشقان دي طالبان ديار د وصل
 که واصل شي و معشوق ته وای وای نه که
 په کـوڅه کښي د معشوق حيران ولاړوي
 خوښ خرم وي په حيرت کښي هم تلای نه که
 حال و قـال دي موافق شه (ملا امير)

دملا اميرديوان

سالکان دي خداي خودبين خودنمای نه که

جام دمی پیاپی نوش کره ما په ذوقونه
 زړه مي سوري لکه نی پــــه نغمو او اzone
 یارزمــــابی وفا پــــه جفائی عالمه
 نقصان کل زمــــاخپل دگــــنانه دریا بونه
 یارمي گل زه بلبل پــــه ژړا پسې مــــرمه
 دبلبل سینه تل تــــرختلي خــــارونه
 دلبري دلــــجوپي رهبري دي غــــوارمه
 که ما خلاص په اخلاص کــــړې دغم له بارونه
 ما غریب کــــره بعید له شیطانه شديده
 بد لــــوي سودايي پــــه دنيا جنتونه
 ما مريد کــــره قریب دگلشن عندلیب
 ستا حبیب ســــتا مجیب پر بنندم سرما لونه
 ښه جلال ښه جــــمال شین دي خال ده صنمه
 په ظهور دي خــــراب د کفارو ملکونه
 ستا نظر شــــو وخنجر په مجروح مي ځگر
 سپین دي غــــابن و انوار په روښان اسمانونه
 ستا صــــديق ستا رفیق تر هــــمه و شفیق
 یار غــــار د ســــردار د هجرت په مز لونه
 پتولــــو خو بان افضلین مي جانان¹¹⁶
 بهــــتري مهــــتري په آیات حدیثونه
 ستا ابلــــق ترفــــرق و تېر شوی مطلق
 ناز بردار ، راز کــــردار تر جمله حجابونه

¹¹⁶ دانیم بیټی په لږ تصرف را نقل سوی دی. په اصل کې داسې و:
 پتولو خوبان پر ماگران افضلین مي جانان

دملا اميرديوان

دایان شـوعیان د(امیر) پـه زبان
خـوش لسان درفشان دجانان صفتونه

د عشق اورمي پـر زړگي وکړه پوښتنه
زما پر حال په چابکي وکړه پوښتنه
شپږد اغـونه عشق را کړي پرسینه دي
د ازخـمونه د مـرگي وکړه پوښتنه
ورنـځـورتـه که دوا د دیدن ورکړي
زما دوا ده پر هېزي وکړه پوښتنه
بیکاره غلام دیار یـم ورته ژاړم
نن د غلام پر بېکاري وکړه پوښتنه
هیڅ حاجت زما په کار و خدمت نشته
زما ژړا یار خوښوي وکړه پوښتنه
در قیـب د لاسه ډېر پـه زړه غـمجن یم
نن زما پر غمگیني وکړه پوښتنه
عشق جـهـاز شو گډ یې کړم په محبت کښي
ته مـهـربان شه پر غرقې وکړه پوښتنه
(ملا امیر) پـه سپینه ږیره تل ژړا کړي
راشه زما پر غریبي وکړه پوښتنه

الماسي خنجر پـه لاس زما د دلبرده
عاشقان پـه قتلوي دایې هنرده
چي په برخه یې خـواري د سوز گداز شي
خـود به ژاړي چي زخمی یې د زړه سرده
هـغـه څوک چي وي بېغم دیار له فکـره
سـر ی نه ده پـه مثال د گاو خـرده

دملا اميرديوان

دمحبت په اوربې سـوـى په كلونو
 چي وصال راباندي راغى نن اخترده
 غلامي مي په اخلاص دكامل وكړه
 اوس ماډون شوم دكامل هـلـ هـي نظرده
 وخادم ته دمـ خـدوم فيض رسېږي
 هيڅ شك نشته درسـول دخولې خبرده
 عاشقان (بې) وديدن ته هـو سـېږي
 ځني پاتـه نام و تنگ و سـيم وزرده
 صادقان ديارپـه مينه هـغه څوك دي
 چي پـه لاس (بې) همېشه د عشق دفترده
 عامـلان د شريعت مي فايضين دي
 پاڪ الله ځني راضي هـم پيغمبرده
 عاشقان ترسرو مـال ويار ته تېردي
 چي ليدلى بې جانـان په خپل بصرده
 ديارميني تور كـودى كړم په جهان كـنـي
 خاكساري مي جـوړه كړې پر خپل سرده
 گمنامي لـويه رتبه ده (ملا اميره)¹¹⁷
 اختلاط دزـمـانې ډېر شـو ورو شـده

كه وصال داشنای غـوـاړې روغ دغه ده
 بيا څه نه شي دمـرگي سخته ناره ده
 نن دي وارده چي راكـب پـر خپل مركـب بې
 له مـرگـبه كه شيوه شوې توره شپه ده
 په تياره كـنـي څـوك رسـېږي ومقصود ته ؟
 لـوى مثال دئ نيكي واخـله لارـنـكاره ده

¹¹⁷ اصل: گمنامي لويه رتبه ده ملا اميره فقيره.

دملا اميرديوان

ڪمبختان مي غـافلان ديار له ذڪره
 لـغزیده وي وخيل نفس ته مسخره ده
 پـر هـمت دزاهدانوا فرين شه
 نفس شيطان بي پـه عذاب بنه تماشه ده
 پيروي دپاک قرآن موپه نصيب ڪري
 چي هميش زموريه خو له ورد وظيفه ده
 په نصيب مـوشـفاعت دپاک رسول ڪري
 پاک سبحان بي ڪي¹¹⁸ خوشحال ڪري وعده ده
 له دي خپلي بـدبختي خخه په عذاب يم
 گيله نشته پر هر چامي توره شپه ده
 هر عاشق شيرين گفتم شيرين زبانه
 (ملا امير) مي درپاشي ڏکي¹¹⁹ سـيـنه ده

هغه څوڪ چي صادقـان وي ستاپه مينه
 محبت بي¹²⁰ هميشه پر خپل ياروينه
 اول حال دسالك دادئ اي دروېشه
 چي پـه حب ڪي دخيل شيخ به فناه شينه
 حقيقت دحب بي هلته ظـاهـر پرې
 چي دپاک رسول په شرعه عمل وينه
 دويم حال دصادق داده په محبت ڪنبي
 چي دپاک نبي پـه حب ڪنبي فناوينه
 دريم حال فناي الله بـولي طالـبه
 بي له ياره مـاسـوا ڪل ترک وهينه

118 بي ڪي = به بي ڪري

119 ڏکي = ڏک به

120 بي = به بي

دملا اميرديوان

هغه عشق نه دئ بل څه دئ دروغ وايي
چي خالي به له دې درو جو څوک وینه
هرچي لار د شريعت يې وي پرې ايښې
رهربرده شيطان اور تي¹²¹ څک وینه
که باور دي پسه آيات و حديث کپري
ملحد ي پسه طريقت کښي ډېره وینه
هغه څوک چي مستقيم پر شريعت شوه
پسه سپين مخ به آخرت لره ورځينه
خدا يه عشق مي برابر پر شريعت کړي
چي مقام د موحدي مي روزي شينه
(ملا امير) غريب صادق کړي ستا په مينه
امان را کړي په توحيد کښي له لعينه

ستاد هجران په اورو سوی ارامي غواړمه¹²²
زړه مي زخمي داستاله لاسه دوايي غواړمه
دوايي وصل د جانان گنج نوري غواړمه
زه خوار مسکين یم بې تسکين زه دلجو يي غواړمه
ستاد محبت په درياب غرق صدف دري غواړمه
زه غواص تېر (يم) تر خپل سر اجرت قوي غواړمه
له دواړو کونويم بېغم روشندلي غواړمه
له پخته گانومي حساب کړي گمنامي غواړمه
سيرو سلوک را باندې تېر شو مقبولي غواړمه
نفس و شيطان مي دښمنان ستامهر باني غواړمه
زما مشرب د نقش بند پير مجددي غواړمه

¹²¹ اور تي = اور ته يې

¹²² دې غزل ته پر سر کښلي دي: مناجات فقير ملا امير محمد

دملا اميرديوان

تاچند به ســـــوزيمه نور محمدي غواړمه
 در عشق تو سوختيم در و صلت رهنمايي غواړمه
 عمرم عبث گذشت در طاعت عمر ثاني غواړمه
 پيرمي اولاد د عـــــمر يار پير قريشي غواړمه
 (ملا امير) خوار يې دامنگير زې¹²³ غلامي غواړمه

په خو بـانـو کـښي کلانه راشه راشه
 ز مـا د زړه محبه گـرـانه راشه راشه
 پيروي دي قبلـــــوم پـر د و و چـشـمانو
 ته يې نور ز مـــــا د چـشـمانه راشه راشه
 ز ما د پير نـــــور به رهبر شي ستا تر نوره
 ستانور به شي رهبره تر سبـحـانه راشه راشه¹²⁴
 (دا) ستانـــــور ده و سيله ز ما وصال ته
 تـــــه همبش پـــــرخيل رب گرانه راشه
 مـــــحبت ديارا فضل تـــــردوه جهانه
 ته يې ز مـــــا د زړه ارمـــــانه راشه راشه
 په کامل صفت موصوف تـــــر کل عالم يې
 باطن نـــــور ظاهـــــر انسانه راشه راشه
 ستا امت هـــــمبشه فـــــخر په تا کاندې
 تـــــه ســـــر داريې دنيا نه راشه راشه
 ډېر دي قـــــدر هم حرمت پر خيل خالق ده
 کـــــامل ميره د خو بانه راشه راشه
 کمينه امتي ســـــتايم پاک رســـــوله
 زه (امير محمد) ســـــتا د غلامانه راشه راشه

¹²³ زې = زه يې

¹²⁴ دغه بيت درې ځيې زيات دئ. (هوتک)

دملا اميرديوان

عشق سرسري نه ده چي له سره دي بدرشي
 محبت عارضي نه ده چي له زړه څخه بدرشي
 بيان د عشق کومه و سالک ته يې بنيمه
 مشتق له عشقيه دئ چي پيچان پر بل شجرشي
 عشقيه مي هغه شی ده چي غالب شي پرگياه
 ذات دگياه ورک شي عشقيه مي پراظهرشي
 مثال دمومن داده که انصاف لري منصفه
 که عشق باندې غالب شي ترگياه (بې) حال بترشي
 عشق ده په دوه قسمه ته يې زده کړه اې سالکه
 يومي رحمني بل شيطاني که دي باورشي
 شيطاني هغه ته وايي چي نقصان د شريعت وي
 ناري تجلې ويني په غلط مي گاوو خرشي
 رحمني هغه ته وايي چي پر شرع مستقيم وي
 شوارق به دانوارفيوضات باندې مطرشي
 تمیز ددې دوو گران دئ د خطر خای يې دغه ده
 سالم به ترتېرېري هغه څوک چي بختورشي
 زه (ملا امير) فقيريم په بيتو کوم بيانونه
 محتاج زه دو عايم که پر ماد خدای نظرشي

بدبخته زمانه شوو له طاعته غافلان دي
 ودين ته يې شا کړې په دنيا پسې روان دي
 بيدار شئ مومنان لوی سفر لري په مخه
 نکير منکر به در شي سوال جواب يې په ايمان دي
 کامل که دي ايمان و هيڅ دي وېره خطر نشته

¹²⁵ عشق پيچان يورازگياه ده، چي پر نورو گلانو راتا وېري.

دملا اميرديوان

راووزه ونيکۍ ته بد عمل دي دځان زيان دي
فهم وکه (اي) مومنه عاقبت دادنيا پاته
محصل دهرچا مرگ دي ځني پاته يتيمان دي
سپين زړه دي تورېري گناهونه دي ډېرېري
صيقل (بي) اسم ذات ده شريعت که پراوراندې
پنځه روځي ژوندون دي عاقبت به روانېرو
ژاړه (ملا اميره) نفس شيطان دي دبنمنان دي

يوه درخته يې نهال کړه په قدرت کښي¹²⁶
خلورنباخ (بي) ورپيدا کړه په زينت کښي
هر (يو) بڼاخ له گوناگون مېوې څخه پرده
زاغان ځني محروم بلبان گډ په وصلت کښي
بلبلان چي همېشه پرگل مين ملامت نه دي
معطريې دل و جـان په حقيقت کښي
چي بلبل غـوندې صادق په مينه نه شي
دامشکل ده چي به گـډ شي په جنت کښي
ساکنان دهغي درختي هغه څوک دي
چي ترسرو ترمال تېرشي په محبت کښي
مـثال ددرختي ذات دپاک حبيب ده
چاياران يې خلـورنباخه په قربت کښي
بلبلان مي عـاشقان دخداي دوستان دي
رب ورکړې خـوشحالي په آخرت کښي
زاغان مي کافـران منکرالحق دي
محرومي شـولـه ورپېښه په خلقت کښي
په اول کښي مي ابيات مغلـق ويلي

¹²⁶ داغزل په اصل کي د (نښ) په ردیف کي وه.

دملا امیر دیوان

په آخريې معنی گوره په وضحت¹²⁷ کښي
 ربه سرو مال قـربان زما تر نبي کړې
 (ملا امير) غريب غلام تل په خدمت کښي
 عاشقان ديار جـفا پرو فـابولي
 (ملا امير) فقير مغموم ده په هـجرت کښي

د خپل اشنای ديدن له تلمه په تلوار...
 زه خبر نه وم چي په مخه رقيبـان راځي
 ديار دغم گـردو غبار زما پر ځان راځي
 ديار له عشقه مي خـوناب نن تر چشـمان راځي
 (را) ميسـريه وصال نه شي بې ژړا عالمه
 د فراق اوښکي مي بهـېږي پر گـرېوان راځي
 دا دنيا که هـمگي گل وگلـزار شي
 عـاقبت به شي فـنا د مـرگ خزان راځي
 څه دغم ژوندون يې زما په قسمت را کړ
 بې له ياره د عشق دود مي تــرد هـان راځي
 زما په اوښکـو هـېڅ اثر پر جانان نه شي
 زما پر حال نن په ژړا زمين اسمان راځي
 سرگـردان و پايدوان پـردا دنيا يـمه
 ترک به نه کړم ستا طلب که هر څو زيان راځي
 د جنت تـر گلـو زياتي تـماشـه ده
 چي مستغـرق شـم ديار فيض لکه باران راځي
 که وفـانه کـړې نن د ژوند رـمق باقـي ده
 او که نه وي (ملا امير) غـريب گـريـان راځي

¹²⁷ وضحت = وضاحت ، څرگندتيا

دملاميرديوان

ستا جـ فاده همېشه مـ اژ پوي
رقيبـان پـه نصيحت مـا خندوي
زه حيران يـم چي ژړا کـړم که خندا کړم
نه پـوهېږم چي يار زـمـا خه خوښوي
د جـرس له حـاله حال زما معلوم شو
تـرخندا زـمـا ژړا يـا رـا قبلوي
دادنـيـا د ژړا خـا يـ چي بېغم نه شې
ستا ژړا لـره اجـرت يار درکوي
دا جـرت حساب مي خپله زندگي ده
عـاقبت د صـورت حجاب پاره کوي
دمحـشـر پـه روخ بـه نـيک و بد ښکاره شي
دانا يـان مي نـيک پـه بد نه بدلوي
آئـينه د زړه صفا کـړه له هـر زنگه
(ملا اميره) خدای رحـمان ده رحم کوي

عـاشقان دي بيماران پـه زړه زخمي
د ديدن زکات غـواړي پـه مسکيني
هيڅ حـاجت يې د دنيا په چاره نه وي
نه پـه کاريې وي جنت غلمان حوري
د خپل يار ديدن يې خوښ تر دوه جهان وي
قاسم کـړی بـنه قسمت دئ ازلي
د توحيد د باغ مي هـر عـاشق بلبل ده
ودې باغ تـه بل مـرغه لار نه لري
د گـلانـوسـيل بي بـهاره نشته
د ديدار روخ لـوی بـهاره کاملې
په نصيب دي بـنه ديدار په لـوی بهار شه

دملا اميرديوان

(ملا اميره) جنت پر پرده دديار شه محبتي¹²⁸

**

*

*

*

*

¹²⁸ تردې غزلي وروسته دنسخې په پای کې د (زمامقصود) رکاب راغلی دی، خو نسخه پرمه دې ځای نيمگړې ده اوزه نه پوهېږم چې څو پانې به يې لوبدلې وي (م. هوتک).

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library